Ferreng an ömreng Stacken

ütjdenn fan

Dr. Otto Bremer.

I.

Ferreng an ömreng Stacken üb Rimen.

Halle.
Max Niemeyer.
1888.

Ferreng an ömreng Stacken üb Rimen

ütjdenn fan

Dr. Otto Bremer.

Halle.
Max Niemeyer.
1888.

Min lew Ferrengen an Ömrengen!

Hirr ha jam nü an Buck, wat un jammens aanj Spriak skrewwen as Ferreng an ömreng Stacken üb Rimen an Liitjin san 't, diar 'k bi jam apstögelt ha. Ick theenk, hat skall well nett för jam tu lesen wes. Lucki 'm, hat as gor ei so swar, ferreng of ömreng tu lesen, an wann 't uck at iast wat ring gongt, wann 'am widjer les, do gongt at ball nett so gudd üs tjiisk. An jü aanj Mammspriak, thankt mi, blaft dach allewen wat beders an skall uck arkenän muar leff ha üs a främ Spriak. Det, wat ick hirr ufdrück lät ha, san man Stacken üb Rimen. Man ick ha noch föll muar u so nett Stacken, Düntjis an so wat, dat ick ar, at mannst, noch tau sock Bucken fan drück lät küdd. Wär ick det du skall of ei, det stänt bi jam sallew: Ick ha det hirr Buck ütj man aanj Jillpung drück lät, an bluat, wann 'r so föll

fan förkäft wort, dat ick min Jill wedder in fu, do där ik do öder Sagen uck drück lät. Diaram, min lew Frinjer, wann 'am hirr auer wes mei, an wann 'am noch muar tu lesen ha well, do kupi 'm alltemal det hirr letj Buck! För jam as 't skrewwen.

All do Frinjer, diar mi bi min Buck holpen ha, sai ick hirr noch ians man hartelk Thoonk, man at miast dach min lew Frinjer Neggels Jirrins an Dr. Jirrin Schmidt-Petersen för hörrens frinjelk Hallep bi 't drücken.

Halle, a 10. Jüli 1888.

Dr. Otto Bremer.

Det mad ick wedd, hü 't as am hunnert Juarn,
Of dann üs ferreng Spriak uck as 'r noch?
Knapp stänt tu liawen, det' s dann uck nochhuarn
Tupp ferreng snaki — ne, so thankt mi doch.
Of skull dann all — ick mei ar eg fan snaki —
Raw un her Gräf üs lew nett Mammenspriak?
O ha, det 's möggelk, det 's hirr dann all ölers kwaki,
Tu üsens Wurden sai: „Ferflaanj üs Riak!"
Traw, thankt mi, mutt wi üsens Spriak doch wari,
Of uck man letjet Ferrengen muar san.
Bi arki Wurd lett ferreng üs doch swari!
Repp ferreng tu jaw Jongen, wann 's bigann!
Et jaft well söcken uck, diar jar scheniari;
Man föllen san 'r doch eg, üs ick liaw.
Et jaft gottloff uck, diar jar Spriak huuch iari.
Repp söcken tu, det 's traw jar Spriak doch bliw!

Öwenem, 1886.

Knütj Bruller Knütjen
(Knud Broder Knudsen).

Ualeng Stacken.

A Bai, a Redder.

(Ual aasdring Daansliat)

A Redder träd a Bai un a Daans,
  A Bai a Redder allik.
Uk ian stolt Fomen träd 'r jam nai,
  — Iareg un a Daans, —
  Stolt an söwerlik.

Jo wiar uk well Breller do ianegste tri.
  — A Bai a Redder allik —
Jo hedd an Saster an jü wiar jong,
  — Iareg un a Daans —
  Stolt an söwerlik.

Jo hedd an Snar an jü wiar bu.
  — A Bai a Redder allik —
. . . .
  — Iareg un a Daans, —
  Stolt an söwerlik,

Jü Snar jü wräl jü Saster so siar.
  — A Bai a Redder allik —
Jü sad, dat jü Saster ferspellet wiar,
  — Iareg un a Daans —
  Stolt an söwerlik.

Jo worp det Lot well trimal kreng;
— A Bai a Redder allik —
Det fol di jongste Bruller well tu,
— Iareg un a Daans —
Stolt an söwerlik.

Beest dü well tjimmen man Bruller allian?
— A Bai a Redder allik —
Wedder wäl dü Med of wäl dü Win?
— Iareg un a Daans —
Stolt an söwerlik.

Uk wall' k nian Med, uk wall' k nian Win.
— A Bai a Redder allik —
Ick san well tjimmen tu Bödl awer di,
— Iareg un a Daans —
Stolt an söwerlik.

Beest dü well tjimmen tu Bödl awer mi,
— A Bai a Redder allik —
So well wat ans ütj un Guarde gung,
— Iareg un a Daans —
Stolt an söwerlik.

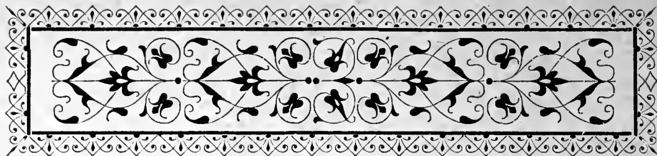
Di jongste Bruller halet ütj sin Swerd
— A Bai a Redder allik —
An hawd jü Saster at Hod diar uf,
— Iareg un a Daans —
Stolt an söwerlik.

So manning Bluddsdröb üs 'r fan her sprüng,
— A Bai a Redder allik —
So manning Waakslaacht skall 'r awer her bran,
— Iareg un a Daans —
Stolt an söwerlik.

Diar kam tri Döfken flöggen witj
— A Bai a Redder allik —
An halet jü Saster un 't Hemmelrik,
— Iareg un a Daans —
Stolt an söwerlik.

Diar kam tri Döfken rawensuurt
— A Bai a Redder allik —
An halet di Bruller un a Hälenpuurt,
— Iareg un a Daans —
Stolt an söwerlik.

Bu Redder.

Bu Redder träd, Bu Redder Daans,
Bu Redder tri allick.
An ian stolt Jümfer träd ham nai,
Bu Redder tri allick.
Möskenkraans
Siad üb a Daans,
Stolt an siwerlick.

Fistelhenning kam uf Bad
An gräb äfter a Bridj.
Tontle, bontle, kloppet me 't Kruasladd.
Drank 'em doch, jam Lidj!
Hirr un a Daans
Üb sin Spaans,
Un det hiawleg Tidj.

Nü wiar 't jüst Frödd Tjiddels Börd.
Stall 'em doch! Hi släpt.
An do tutet Ulke Hörd;
Bollerbab hi wäpt.
Koorl Lunn
Me Holtskurr un,
Nan, det könn ee gung.

Koorl Buck hi kiket in
An uck Kike Lak.
Arken me sin Fomen fin
Stenn all bannen Rack.
  Lett üs in!
  Du 'm üs Winn!
  Jam welltjimmen tüss!

Do kam Neggels Knappsäk uck
Me a Flajelsting
Un an ualen füllen Rock,
An det an jongen Dring!
  Henn me di
  Bäft a Ki!
  Dü skänst üs Gilach.

Jirrin Hannbrei sprüng trinjam
Me a Krooch üb 't Hod.
Skruppi 'm doch ans äfter ham!
Hirr ha 'm Krür an Luad.
  Slaw 'em a Bong
  Me a Long!
  Jirrin daanset gudd!

Wracksem. **Rörd Jappen.**

Trintj' an Drügg Sesen Braddleppsdai.

Klüfteg Küren
Wiar üb Drügg Sesen Braddleppsdai.
Diar wiar flok Büren;
Det könn 'k jam sai.
Jam könn 't uck sallew efterles
Un 't Liat fan Trintje an Drügg Ses.
Wiar 't eg plassiareg,
Hü skull 't dann wes?

Wi wiar uck beden
Tu Trintje an Drügg Sesen Hüss.
Wi wiar del seden
Stall üs an Müss,
Bett dat a Klok sluch hualew tjin,
Do kam jü Bridj an lät üs in.
Hat wiar ferlegen
För Angst an Pin.

Trintje wiar bidrüwet;
Hat hedd un 't Hüss nian Fläsk an Bruad.
Hat wiar bidiwet
An lär gratt Nuad.
Hat hedd nian Bödder un a Tin.
Un alle Küppen lucked 's in.
Diar stenn madd Kögem
An leddeg Rin.

Gor niks tu freden
Wiar un Drügg Sesen Hüss tu funn.
Ick san aptreden,
Min Bäast tu dunn.
  Aacht Sliaker Idj wall ick ar tu du.
  Man Naibür wall ar Biar tu du.
A baast Traktementen
Jo mutt ar tu,

Am tu bikemmen
Apskemmelt Buanen un a Dask,
An uck tu nemmen
Ferrödet Fask.
  Hesen an Skollen hedd wi diar
  An Porren, diar bidürwen wiar.
Wi hedd bäft Bosel
An gratt Plassiar.

Diar 't letjet leden,
Broocht's uck noch Pöbbernödden för 'n Dai.
Trintje un' t kneden,
Det könn 'k jam sai,
  Hat buch üs Kraanser kant an klar
  An Hedewichen fluks so rar.
Wi liard flok Konster
Bi det jong Par.

Di Kok hi köget
Üs Wedermelbrei so stiff an fät.
Jü Brad jü bröget
Üb 't Ial so nett.
  Jü Brad jü wiar fan Huarmers Braanj.
  Jam könn 't well liaw, at as nian Laanj.
Tew 'm letjet linger,
Dann se 'm a Aanj.

Hü skell wi 't magi,
Hü skell wi 't Sopp un a Liw in fu?
Skall 't mi wat ragi,
Min Baast wall 'k du.
  Diar wiar un 't Hüss nian Skas an Kniff.
  Drüg Ses hi wiar uck doch so stiff.
Det arem Trintje
Füng skreckelk Kiff.

Det Idj smäkt tämelk
An wiar uck rocht wat Slippslapperment.
Wiar det eg grämelk?
Di bidrüwete Fent!
  Di än di sig 'k me 'n Roffel kemmen;
  An ödern hedd an Skoffel nemmen.
Wiar det eg grämelk
Ham förtunemmen?

Wat kommerk Grappen!
Det arem Trintje lär gratt Nuad.
Hat bäd un a Lappen
An swümmet duad.
  Hat wiar uck doch so rosen doll;
  Hat hedd at Liff an a Mos so foll,
Dat hat küdd tralli
Üs an Beckers Boll.

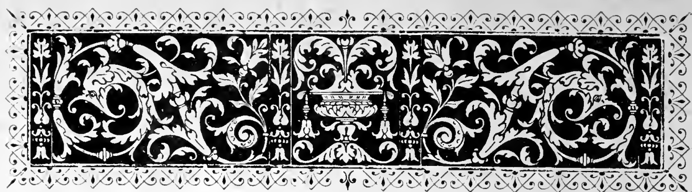
Diar 't letjet leden,
Füng Trintje noch an Ünlock gratt:
Diar 't ham wat raget,
Foll 't del üb 't Gatt
  An foll an Rabb un a Liw untaw.
  Di Kreister! Wat dedd hat an Baw!
Det arem Trintje
Hat dedd so 'n Baw.

Di Fal di maget,
Dat Trintje slingert üs an Raid.
Diar 't ham well raget,
Foll 't del üs 'n Laid.
    Hat wurd birewet un an Uas
    An inkluppt un an jippen Suas.
Det wiar sin Dünbad
Äfter a Duas..

Drügg Ses wurd bedden;
A Lüss an Nopen füng ham ap.
Hi raget foll Nedden
An stürrew me 'n Flapp.
    Hi wurd birewet un an Hes.
    An so ging 't Trintje an Drügg Ses
Bi Duas an Lewent,
Jam könn 't noch les.

Wracksem. **Pay Jensen.**

Diar wull an Bür ans äder apstunn.

Diar wull an Bür ans äder apstunn;
Hi wull ans üb san Äker gung.
Wallerallera, juch wallerallera!

An üs hi üb san Äker kam,
Kam ham an gratten Honger un.
Wallerallera, juch wallerallera!

„Elisabet wat kögest dü?"
„An Wederbrei me Öien un".
Wallerallera, juch wallerallera!

„An Wederbrei ham mei ick hall
An uck an letj betj Socker un."
Wallerallera, juch wallerallera!

An üs di Bür nü siad an äd,
Do rammelt 'r un san Komer wat.
Wallerallera, juch wallerallera!

Jü Wüff jü sad: „Det as a Winj,
Di spellet me üs Komerklink."
Wallerallera, juch wallerallera!

Jü Fomen sad: „Det as a Pap,
Hi wall me üs jong Wüff tu Bad.“
 Wallerallera, juch wallerallera!

Di Bür hi sad: „Wall sallew se,
Wall sallew un man Komer gung.“
 Wallerallera, juch wallerallera!

An üs hi un san Komer kam,
Do stedd a Pap an gliset ham un.
 Wallerallera, juch wallerallera!

„Man gudde Pap, wat wäl dü hirr?
Gongst dü ei ütj, ick smitj di ütj.“
 Wallerallera, juch wallerallera!

„Ick skall din Wüff a Bicht förhiar
An hör at letj Katekismus liar.“
 Wallerallera, juch wallerallera!

„Wäl dü min Wüff a Bicht förhiar,
Do komm bi Dai an ei bi Naacht!“
 Wallerallera, juch wallerallera!

„Bi Dai ick jo ei kemm kon.
Ick ha jo gor nian Brecken un.“
 Wallerallera, juch wallerallera!

Do nam di Bür a Reddelsting
An sluch a Pap, so dat hi ging.
 Wallerallera, juch wallerallera!

An so skall ’t alle Papen gung,
Diar efter öder Lidjs Wüffen gung.
 Wallerallera, juch wallerallera!

A Hemmelswai.

Un a Hemmel efter a Duas tu kemmen,
Det wansket arkenän ham well;
Man det me Iarnst ham förtunemmen,
Tu lewwin, üs wi lewwi skell,
Diar woort — Godd beder 't! — ei am thoocht;
Di Wai woort fan a mannsten soocht.

Di än hi fleckt, hi drankt, hi kiwet;
Hi dä all wat förbeden as.
Hi as me 't Iareg all hial bidiwet.
Allickwell liaft 'r fäst an wass,
Dat ham gratt Ünrocht wellerfärt,
Wann ham san Höb tu nantang gärt.

Di öller hi wall 't beder magi;
Ham kon ham sock ei eftersai.
Hi theenkt: „Hü skall ick 't öllers magi?
Ick lewwi faleg, stall an frei.
Wann arken man so wiar üs ick,
Do kam 'r well un 't Hemmelrick.“

Man wat sait Godds Wurd fan sock Thoochter?
As det tufres me sock an Höb?
Nan, me a Wiard an öller Thoochter
Fan Hartens Grünj tu arki Dröb,
Det sait: Dü muttst ambären wes,
Wann Liff an Sial ei wäl förles.

Wat thankt di well, beest uck ambären?
Wann fingst an öller Hart an Sann?
An wann heest un di sallew erfären,
Dat 'r nant Gudds ät di bütj of bann,
Dat all din Faleghaid nant daacht,
Iar Godd un di aptänt sin Laacht?

Heest uck well wann bidrüwet wesen?
Heest uck well wann din Sann rocht felld?
An liafst, dat all din Höb förlesen,
Wann Godd din Hart ei sall'w apspelld?
An liafst am Jisus Kristus Wall,
Hi wall din Sann an Skunn tuhall?

Satst all din Höb an Träst allianeng
Üb Godd sin Gnad an Jisus Bludd?
An wust dann uck well onnerianeng,
Wann 't sad wiar, all din Hab an Gudd,
Ja Liff an Lewent far lät hall
Am Godds an Jisus Kristus Wall?

Deest nant me Wall, wat Godd förbeden,
Jinn ham, di sallew an öller Lidj?
Beest un dön Futtelspören treden,
Diar Jisus efterlät jü Tidj,
Üs hi amwanert üb a Welt,
Licküs a Skraft at üs förtellt?

Diar so ei as, as ei ambären
An kon uck ei un a Hemmel kemm;
Of uck hat mutt noch wes erfären,
Of uck än mutt at ham förnemm,
Godd untureppen, dat 'r man
Noch jaft an öller Hart an Sann.

Dat di Wai Fläsk an Bludd nant haget, —
An diaram woort 'r man enkelt soocht —
Diar woort nän öllern Wai am maget.
An wann 'm det man rocht bithoocht,
So skull 'm ball fan Harten sai:
„Det skall uck wes man Hemmelswai."

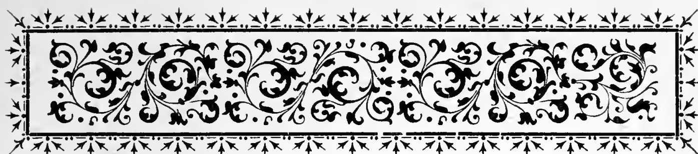
Man skull 'r hocker det nant aachti
An liaw, ham nam 't ham alltaswar,
Wall 'r ham kurtütj ei efter raachti,
Di wagi 't üb sin aanj Gifar!
Untwesken as a Häl ham wass,
So wass üs di, diar 'r all un as.

Diaram so lät di dach bisnaki!
Bitheenk di well, hat jillt din Sial!
Hü loong skall Godd di krödi an traki?
Hü loong skall hi di efterskrial?
Bikiar di ball, bikiar di hial!
Apoofri Godd din Liff an Sial!

Sölleraanj 1757. **Christian Carl Quedensen.**

Nei Stacken.

Lew Eilunn Fer.

All huar ick san uck üb a Eerd,
All hü uck hett det Lunn:
At jaft doch man ian Eilunn Fer,
Det leit mi bowenun.
Ja, kam 'k uck un det lockelkst Sted,
Huar Surgen gor eg wiar,
Thoocht ick doch äder an uck led
Am di, lew Eilunn Fer.

All huar a Ferringen uck san
Un 't gratt Amerika,
So föll as wass, jo hual 't eg bann,
Jar Eilunn leit jar nai.
Jo theenk rocht föll ans am jar Memm
An am jar Aanjen diar,
An of 's uck wann ans wellerkemm
Tu jar lew Eilunn Fer.

Well ha föll Lunnen wat förütj
Fan Goddes lew Natür;
Doch huar jaft at well lewer Lidj
Üs üb üs Eilunn Fer?
Diar jaft at Traw an Mellias noch
Diar täl 's noch wat üb Iar.
Komm, bring diaram an trisis Huuch
Üs letj lew Eilunn Fer!

Öwenem.

Knütj Bruller Knütjen
(Knud Broder Knudsen).

Mutt ick ball.

Mutt ick ball, mutt ick ball weller fan di tji,
  Fan di tji,
An dü, min lew Hart, blafst arann,
Kemm ick dann, kemm ick dann so widj fan di,
  Widj fan di,
Üs ick iar all wesen san.
Könn ick uck eg linger bi di bliw,
Dü kommst eg ütj man Thoocht.
Diar küdd nant, diar küdd nant di fan mi riw,
  Fan mi riw,
Wat mi da Welt uck broocht.

Wann dü liafst, wann dü liafst, wann ick fan di kemm,
Fan di kemm,
As 't me üssens Leeft förbi,
Det ick dann, det ick dann an öler nemm,
Öler nemm,
Dann theenkst dü slacht fan mi.
San 'r uck föll Fomnen un a Främ,
Min Dootj, ick bliw di traw,
Mutt ick di, mutt ick di min swett Hart näm,
Swett Hart näm,
Ferjidd ick dö ölern so gaw.

Am högg Juar, am högg Juar san ick weller arann,
Weller arann,
Üb min letj Fer bi di.
Wann ick dann, wann ick dann noch dan Öllerbaast san,
Öllerbaast san,
Dann magi Braddlepp wi.
Högg Juarn lupp so gaw förbi;
A Tidj jü flocht jo mann.
Heest dü dann, heest dü dann noch so'n Mudd fan mi,
Mudd fan mi,
Do wurd wi Wüff an Man.

Öwenem.

Knütj Bruller Knütjen
(Knud Broder Knudsen).

Üs Frinjskapp.

Komm, lett 's üs högi
An üs rocht frögi!
Wi san jo Frinjer alltumal
An hual uck tupp un arki Fal.
  Komm, stemmi 'm all me un
  An sjong 'em awer 't Lunn:
  Üs Frinjskapp skall bistunn!

Well ha 'w Massgonnern;
Det 's gor nian Wonner;
Dann söcken jaft at alltidj doch
An bliw ar uck allewen noch.
  Doch wi nemm 't eg so naw;
  Wi lett söck Lidj un Raw
  An bliw arköler traw.

Sait än, det hi holl
Üs Frinj hirr wes wall,
Ja, Frinjer, so wat stänt üs un,
An söcken du wi holl a Hunn,
  Wi nemm jar frinjelk ap,
  All huar wi jar uck drap,
  Un üssens gudd Frinjskapp.

Sastern an Breller,
Lett 's noch ans weller
Üb üs gudd Frinjskapp hirr steg un,
Det jü mei alltidj fusbistunn!
  Ja det wi arken Dai
  Dann tu an öler sai:
  Üs Frinjskapp as rocht nai!

Öwenem. **Knütj Bruller Knütjen**
(Knud Broder Knudsen).

Tu 't Konfermiarin.

So 'n Konfermiarin, det 's doch wass,
As för dö Ualen rar;
An wann 't dann noch an Fomen as,
Det leit doch faleg klar,
Dann fröget her a Mamm rocht wass:
Jü feit 'n Halper dann,
An det än, diar Ferliat üb as,
Bütj Hüs an uck arann.

Doch as 't man doll, wann 't rocht dann klappt,
An 's rocht tuwennet san,
Dann ha 's jar miast Tidj än apsnappt,
Diar 's ha well tu an Man.
Nö det as jo a Weltenlupp
An skall uck jo so wes;
Dann wann 't eg so wiar, ging 't un Hupp.
Det as doch klar üs Kes.

Diaram ick badd jam, lewe Lidj,
Diarüb well drank nü wi,
Det üs Gerdine as an Bridj,
Iar säks Juar san förbi,
An det di Ual 't bilewwi mei,
Det sai 'w gilick ar bi:
Ja, Aatj, diar skall an Gläs üb swei!
Nü lucki 'm efter mi!

Öwenem.

Knütj Bruller Knütjen
(Knud Broder Knudsen).

Bi Ütjbringen tu sjongen.

Ja, lucki 'm nü doch ans det lew Bridjpar un!
Ja, sjocht at eg faleg nett ütj?
A Braddgung hi laachet an trackt her a Hunn
An pischteld her tu: „Min letj Bridj,
Wat lockelk san 'k, det ick di ha!“

An uck det letj Bridj, ja, hat lucket so blil,
Det arkenän sjocht at ham un.
Hat mei san lew Braddgung doch hartelk holl lil.
Wann 't dost, dann süng 't awer at Lunn:
„Wat lockelk san 'k, det ick di ha!“

Ne, det at jar Lewentstidj so me jar blaft,
An alltidj rocht ewen jar Wai,
An uck, wann üs Herrgodd letj Surgen jar jaft,
Det 's dann uck traw tu 'n öler sai:
„Wat lockelk san 'f, det wi üs ha!“

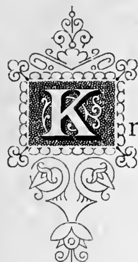
Ja, det at jar alltidj üb 't ollerbaast gongt,
At Lock jar a hial Tidj tu Hunn,
Ja, det det lew Par dör 't hial Lewent henn sjongt,
Komm, Frinjer, diarüb steg wi un
An drank diarbi ütj, wat wi ha!

Öwenem 1884. **Knütj Bruller Knütjen**
(Knud Broder Knudsen).

An ferring Düntji.

Kreski ging tu Thurki henn
Me't Preggeltjüg un Hunn.
Jü wiar noch knap ans bann a Dörr,
Do ging det Kwakin un.

„Nan, Jisus Krist, wat as't doch gläd!
Ham könn jo ball eg lup,
An dann an Wonter an an Koll
An a Wönn'ger un a Top“.

„Ja, Kreski, det wal nü well ball
En öder Wenning nemm;
Dann jisterinj am a Klok tjin
Hiard ick a Hön noch krenn“.

„A Snak, heest dü di Hön uck hiard,
Diar jisterinj hä krenn?
Ham ha well alle Naibers hiard,
An sommen ha 'n uck senn“.

„Sai Kreski, wat heest dü diar ütj?
Diar stegget well wat bäft?
Nü könn ick ütj din Snak well slütj,
Dat wat bilewwet heest“.

„Bilewwet? Ja, det meest well sai!
Bilewwet ha 'k an Faard,
Diar gor eg alltersimpel wiar,
An lät un 't Bläd at sat.

Üs ’t Badtidj wiar, do ging ick henn
An wärelt uf a Dörr.
Un’t sallew hiard ’n Hön ick krenn,
Jüst, üs wann’t bi mi wiar.

Mein Gott! toocht ick, man Hön noch ütj?
Nü meest well ap am Tur;
Dann öders beest dan Hön well kwitj
An feest ’n well eg muar.

Wat ick tu dunn hedd, ick lepp ütj —
Man wat füng ick an Skreck,
Üs diar un Sted för man letj Hön
An gratten Kiarl krett!

„Höi!“ sad ick, „höi, wat wäl dü hirr,
Tu krenn bi min Hüss?
Ick wall fan so’n Skandal nant wedd.
Me so wat bliw mi tüss!“

„Dat gelt nich Se“, sad hi, „min Fru,
Dat gelt de Nachbarin;
Denn se let woll hütabend all
De twete Friier in“.

Hä, Kreski, wat saist diar nü fan?
As det eg allterslimm,
Wann Luppers bi an Weddwüff san,
An taw noch üb än Inj?!

Diar as bi hörr, so föll ’m hiart,
All floksis so wat skenn;
Man efter arki Freier hä
Di Hön well eg so krenn“.

Öwenem (Njiblembürferring).

Efterrepp tu üs lew ferstürwen Frinj

(Simon Reinhard Bohn).

Wi ha fan Fer an lewen Frinj ferlesen.
At dä mi lias; at fält mi faleg swar.
Hi as allewen nett tu 't Kemmen wesen,
An dann sin Dachtin, wat wiar det eg rar!
At hä mi lewen höget,
Ick ha mi faleg fröget,
Wann ick an Liad fan ham tu lesen füng,
At moost 'r arkenän well efter ling.

Hi hä so föll ütj sin letj Eilunn maget;
An ferring Spriak an Dracht wiar ham so leff:
An nü hä 't Skicksal ham so grausam raget,
Det hi üb Fer tuledst eg füng sin Gräf.
A Sia hä ham ferskuanet,
At Hüss ham Leefdi luanet.
Hedd's ham an Gräf üb Njiblem Sarkhof denn,
Hedd föllen fan sin Frinjer lewer senn.

Öwenem 1879. **Wilhelmine Petersen.**

Tu Tine S., fördraanj un 't Waasterlunn.

Fan all dö letj Fomnen so nett an so keck
Hell Riwert üs Tine am baasten.
A Fomnen hirr sad well, hi as doch an Geck,
Läpt efter at Uasten fan 't Waasten.
Man Riwert ham maget am loong nant wiss.
Hi skuanet eg Wai noch Wedder.
An willems dann sneid at an wiar uck Glädis,
Doch Riwert hi kam doch man wedder.

Un 't Markes do markt ick, hi mad her well lil,
An bi her wiar 't eg föll manner;
Dann snaket ick fan Riwert, dann lucket jü blil.
Fan 't Brüjen hedd jü nian Hanner.
Nü frögi 'k mi faleg; nü ha wi 't so widj:
Do taw satt onner a Spegel.
Wat sai 's nü well bütjen fan det letj Bridj?
Diar tji 's her well troch a Hegel.

Nü thankt mi, wi nemm üssens Gläs ans tu Hunn
An lät det jong Par huuch lewwi!
Diar könn well an letjen Dusel üb stunn,
An nämen lät wat üb ham klewwi.
Lett 's bütjen nü snaki, wat 's uck well,
Wi hual üs hirr bannen lasteg.
Huuch lewwi det Bridjpar, rocht lung an well!
At Gläs ütj! Ick san nü rocht thasteg.

Öwenem 1882. **Wilhelmine Petersen.**

Tu Friederike S.

Wann jam't man lil wull,
Hirr ual an jong,
Dann wull ick jam nooch
An betj försjong.
  Ick wanski Bridj an Braddgung Lock;
  Jo san jo iljing so nett an smock,
An Aatji an Memmi
Det sallew uck.

An Emmi an Uji
Jo lucki jo all bial so blil.
Ham könn't jar unse,
Jo well't holl lil.
  Det jar föll Frögels as biskäs,
  Jo ha 't ferthinet, an jo san't wäs.
An diarüb drank wi
Nü ütj üs Gläs.

Wi Fomnen mad nooch
Det wi uck alltumal än füng.
Man uha a Dringer
Jo san eg rünj.
  Wi lup well henn, as't Uast of Waast;
  Am än tu funn, du wi üs Baast.
Och, hat as grämelk!
Jo well, det as't.

Man doch wi höbi,
Wi kemm di äfter lew letj Bridj
An fu uck noch well
An Freier üb Sidj.
  Dann nuadegi wi jam uck tu üs, —
  Jam könn't noch liaw, at as nian Glüss, —
An iljing gung wi
Noch loong eg tüss.

Di Puns di smäkt jo
Üs alltumal so nett.
A Nödden san jo
So fät an swett.
Wann wi nü man eg allteföll nemm
An dann tuledst fan a Fett uf kemm!
Diar mutt wi üs nü
Un Aacht för nemm!

An nü noch ian Wurd
Tu di, letj Bridj:
Dü heest jo iljing
A Freier üb Sidj.
Man eftert, diaram badd ick di,
Dann komm uck ans weller ap tu mi,
Dann well wi 'ns praatji,
Ja so well wi!

Öwenem 1882 of 1883. **Wilhelmine Petersen.**

Adjis.

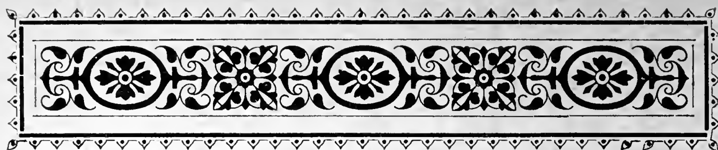

Adjis, min lew Alern! Jü Tidj as förbi,
Üs lockelk ick bi jam noch wiar.
An as uck det Skialn so swar noch för mi,
An dä mi at Hart uck so siar,
Könn doch eg bliw hirr,
Mutt sjück min Lock diar,
Diar huar ick fan Godd wurd henn ferd.
Wann hi mi biwaret, dann kemm ick tu jam,
Wann wedder högg Juarn san am.
Adjis, adjis, adjis,
Adjis, min lew Alern, adjis!

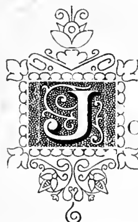
Adjis min lew Saster! Komm, du mi de Hunn!
Förbi as nü hartelk Ferkiar.
Könn eg so ferned wes henn un an främ Lunn,
Üs diar ick un't Alernhüss wiar.
Mutt nü jo diar henn,
Huar nämen ick kän,
Huar nimmer min Ugen wat senn.
Wann 't Lock för mi blöit diar, dann kemm ick tu jam,
Wann wedder högg Juarn san am.
Adjis, adjis, adjis,
Adjis, min lew Saster, adjis!

Öwenem. **Ida Jacobs.**

A Böd efter a Iadgrewern.

Jong-Jins wiar flitjeg, traw an fromm,
An kanthen jongen Gast,
Man diarbi dann uck nett so domm,
Üs 'n ooftring Kualew as.
Ferlid bi 'n Bür un 'th Waasterlunn,
At Ärnin för sin Wüff tu dunn
An üb an-Sommrem uck tu juaten
Jar Sjapp an Ki an öder Nuaten.

Dö taw, jo küdd nü grausam gudd
Me 'n öder awerian.
Jü hedd fan ņämen muar so 'n Mudd;
Hi wiar her Frinj allian.
Hi dedd her alles rocht tupas,
Ham fünj üs Hörd uck eg so 'n Bas,
Dann, santh hi jarrens Tjüch ütjjaget,
Hedd 's föll muar ütj a Bussem maget.

Neisjirreg wiar 's uck üs 'n ual
Ütjsledden Spannrasswell.
Fan hocker küdd 's uck ball muar hual,
Üs jü fan Jong-Jins hell?
Dann, huar man wat a Stört mad rer,
Wost Jong-Jins widj an sidj üb Fer.
An hedd 's wat awer tu skoonflakin
Wost hi sin Wurd uck me tu snakin.

Ok, Buknecht bi di sallew Bür,
Di sig det u so trai,
Dat Jong-Jins so föll najer wiar.
Hi moost diar ütj a Wai.
Do maget hi dann me an Swupp
Di Bür at Hod ans üb an Lupp,
Dat jo an nei Stack Gredd ampluget
An sutjis bäft a Pluch amwuget.

„Uha! Wat ha I det doch gudd!“
Bigannd hi sin Gitäl,
„Tu lewwin ha I un Awerfludd,
San sünj an stark fan Lell;
Diartu ha I an faleg Wüff,
Me 'n degen Romp, an fät an stiff;
An diar ham diar bäft efter maget,
Wurd wass me 't ians a Derr ütjjaget.“

Di Bür di harket ap. „Wat 's det?
Wat wäl dü diarme sai?
Mennst dü ferlicht, dat jü well lät
An ödern alltha nai?
Un her as mi eg föll biwänth;
Doch di, diar ham det onnerstänth,
Her fan a rocht Wai uf tu lokin
Di feit an Hön me mi tu plokin.“

Ha ha, theenkt Ok, det gongt jo gudd!
Dü skäl 'th noch beder fel;
Ick snaki di a Hatj un 'th Bludd,
An Jong-Jins mutt at kel.
„Diar as nän Thannwatt üb a Welth
So gratt, üs me Jaw Wüff tuhälth.“
„Hual a Müss! Dann det san luter Laanjen;
Det as 'n Düntji fan din aanjen.“

„Nö well! Det 's gudd. Ick swiggi stall.
Mi könn 'th uck gor nanth skel.
Man hocker jo eg harki wall,
Di mutt jo sallew fel!"
„Dann daski ap, sai mi a Wiard!
Min Lewenthslock as doch all stiard.
Doch liaw ick miast, fan jonkens tawen
Beest dü noch ollermannst tu trawen."

„Allickeföll, hi 's pröit an kanth
Fan Lell an uck eg skoonk,
So, üs ham 't Lock bi Wüffhod fanth.
Doch det blaft onner onk.
Ha I det dann noch oller senn,
Hü Jong-Jins me her amgung könn?
Huar uck her Hart mei efter sucki
Hi könn 'th her ütj a Ugen lucki."

„Det hedd ick nü doch oller thoocht,
Dat jü mi so bilooch,
An dat 's so 'n hualew wissen Wocht
An Man üs mi förtooch,
An Kältring, knap ütj 't Jongenstjüch,
Noch eg ans bäft a Uarn drügg.
Man tew! Hi skall 'th mi jür bitali;
Ick wall ham troch a Moster hali."

Nü ränd di Bür dann, splitjen doll,
A Iwer un a Lell,
Ütj tu sin Grewers un a Woll,
All wat at Tjüch man hell.
Hi besset so, dat ham at Swät
Dript fan a Nös del tu do Fett.
Hi wiar fan Slobber knap tu känen
An glammen am 't Gisicht fan känen.

So kam hi bi sin Grewers un,
Diar martelt üs 'n Slaw,
So föll Iad ütj a Kül tu funn,
Üs 's küdd. Jo werket traw.
Jo spatt an firkt an luss an kräd,
An sommen, diar un Hürkem sed,
Jo sat drügg Suaden ap un Stücken;
Fan 'th Iadmot maget 's Waffelkucken.

Hirr räpt hi fan sin Lidj an Par,
A Baasten madd a Flöd,
An sait so ünferwaants tu jar:
„Brangt hocker jam di Böd,
Of jam so denn, üs ick jam sad,
Ham nemm jam bi sin Rabbskann fad;
Smitj 'n un a Kül, wann 'm 's onnerhölket,
Of Wederlüssing, hü 'r uck bölket.“

Det wiar an Klüft, det wiar an Grapp,
Diar arki Dai eg skett.
Wat wull 's ham in un 'th Weder flapp!
Wat wull 's ham spranthli lät!
Jar Hart wiar harder üs 'n Stian.
Diar hollep nian gudd Wurden jinn.
Hi moost ar in, an skull hi brolli
Üs di gratt brucket Thareps Holli.

Ok räpt nü Jong-Jins: „Komm ans juart!
Di Bür wall di tu Wurd!“
Di Bür, di sad, me 'n Luck, so suart:
„Lupp efter Onnergurd
Ans gaw ütj un a Iadkülfän
An fragi diar, of jo so denn,
Üs ick jar sad!“ Hi ging; doch fraget
Hi iast jü Wüff, of 't her uck haget.

„Ja, gung man tu! Heest doch nian Häst,
Dann wost ick noch an Grapp.
At as di eg tu 'n Awerläst.
Gaw reddi di wat ap
An gung tu Höw! Diar skall wat swei.
A Präster skall an Par tupp wei.
Man pasi naw üb, hü 's jar skacki,
An wat a Lidj ar awer snaki."

„Det du ick holl. Mi hä so 'n Thuat
All loong all efter lingd.
Det as rocht Weder un man Sluat.
Wiar 't doch man iast untingd!"
Hi füng an Sted an — wat an Lock! —
Madd alle Wüffhod ap un 'th Hock.
Me 'n ünferskömet lung Gitjeggel
Tooch jo a Braddfiard troch a Hegel.

A Präster kam an Jong-Jins stenn
Me eben Ug an Uar.
Wat füng hi diar för Neis tu senn,
Tu hiarn noch föll muar!
Diar wiar an Stod, det ging ans widj,
Madd all do stjülleg Braddleppslidj,
Föral a Bridj, jü wiar so brucket,
Diar füng hi ham eg satt ät lucket.

Bluathüwet, me a Krün üb 't Hod,
A Störter un a Näk. —
Ick ha jam hirr eg för an Od,
Sker uck bi nai nian Geck. —
Her Halsnösduck wiar fan Madras,
A Sliawen jonk laacht ble Damas.
Her Hag an Leenk wiar öders kuadeg.
A Knoper hedd a Bassel nuadeg.

A Skorlduck wiar her alltha nar,
Tuppreid me 'n gratten Hank.
Jü Mudi as nü jo so rar
Üb Fer jüst un a Gank.
Her Pei di slebbet bäft un 'th Stronth,
An för, diar wiar ar alltha stonth.
Diar gisset 's ät; man wat mankiaret,
Det füng hi eg ütjspekuliaret.

San Rock wiar fan jar Mammen Pei,
Apfarrewt un a Krooch,
Man skürrenth nett so gudd üs nei,
Wiar doch eg wat anooch.
Gül üs an Hingstkrall wiar sin Krag.
Dann füng di arem Hudd sin Lag;
Di wiar so rüch üs an rüch Bortji
An laacht brünn üs an brönket Fortji.

Üs alles nü dann wiar tustelld,
Wiar noch di Hinger luas:
A Kloker hedd ham so ferkelld,
Hedd Tusswark an wiar huas.
Do halet Jong-Jins för an bäft
An bollet so ütj Lewenthskräft,
Dat ham a Tess un 'th Kenntjap skringelth
An arkenän a Uarn ringelth.

A Präster hell an öders rar
An lung an string Pretjei.
Ham sig 't, a Bridj jü hedd at swar.
Huar fan? Det könn 'k eg sai.
Man üs a Präster jüst aphell,
Do kam a Swümm her un a Lell;
Jü wurd rocht spirrwitj am a Lappen.
At wiar warafteg loong nian Grappen.

Jü foll an swümmet pöggin duad.
Det arem Wöffki wiar
Un söck an ollerhingers Nuad
An goden Riad well jür.
Son Thuat hedd Jong-Jins oller hiard,
So üs a Wüffhod do unbiard:
„Gaw luas me alle Hag an Guusken!
Kull Weder juart of Ongensduusken!“

Hi sprüng uck tu, an det me 't ian,
An rochten Äskulap,
An hollep 's wedder üb a Bian
An halet eftert ap:
„Wie Gott mich führet, will ich gehn“,
Me 'n Stemm, miast üs 'n Klok so skian,
Dat 't fan a Wallefting wedderhallet,
Üs wann an Tann an Träp deltrallet.

Üs arken nü sin Sagen denn,
An alles wiar tu Aanj,
Dann fullegt hi jar, am tu senn,
Hü 's stabelth wurd üb Waanj.
An üs jo efter Tharep skruid,
Jong-Jins ütj tu da Grewers struid,
Di Bür sin Ären tu bistellen
An dann sin Neis uck tu fertellen.

Hi stapt ufsted an hedd un kurt
A Iadgrewers uck fad.
Hirr fraget hi nü Wurd för Wurd,
So üs di Bür ham sad.
Jo grinet smerreg üs 'n Drog
An porret üb a Wedertog:
„Di as ferwaret; nanth mankiaret,
Wann üs di Bür man gudd traktiaret.“

Jü Oonthwurd broocht hi nü dann gaw
Turagg tu di gudd Bür.
Di wull sin Ugen ball eg traw,
Üs hi ham sig fan fir.
„Nö, Njaaskpott, huar kommst dü fan dan?“
„Fan a Iadgrewers, man lewe Man.“
„Dann heest uck tidjelk laanj tu rawen!“
„Uck eg. Di Wai wiar lung tu sjawin.“

Üs I mi un a Woll ütjstjürd,
Do thoocht ick un min Sann,
Jaw Wüff hedd uck ferlicht ’n Börd,
Bläw sallew holl arann.
An diarun wiar ’k uck gor eg mass;
Det sluch mi gor eg bütj a Gass.
Ick moost ütj üb an Ol tu luckin,
Of a Slaachting noch wat hedd tu plokin.“

„Wat brangst mi nü dann för Biskias?
Hü kam a Kül tu Hunn?“
Do swaret hi: „At dä mi lias,
Ick küdd jar eg ferstunn.
Well sig ’k, jo hedd ’n Huppen Mot;
Dann sad ’s, an porret in un ’th Skot:
At wiar biwaret, nanth mankiaret,
Wann I jar nü man gudd traktiaret.“

Do kam di Bür ütj Angst a Swät,
Hi fraget so ferfiard:
„Heest Ok dann onner Wai eg mät,
Nanth fan ham senn of hiard?“
„Eg onner Wai, eg un a Fän
Füng ick an Blink fan Ok tu senn.“
„Nö! dann as hi un ’th Fäl inglöben;
Dann ha ’s ’n uck wass miast fersöben.

Man, üs 't nü doch eg öders as,
Meest dü well Buknecht wes.
Dü beest ünskiljeg; det as was;
Det as jo klar üs Kes.
Slaw in! Hirr as min rochter Hunn.
An Letjen könn ar uck üb stunn."
An Ok, wat hä 'r me 't Sladdrin wonnen?
An düchteg Bäs. Ick san 't ham gonnen.

Aalkersem. **Simon Reinhard Bohn.**

Könning an Präster.

Ick wall jam fertell an letj Düntji rocht nüreg:
Diar wiar ans 'n Könning; di Könning wiar küreg.
Uck wiar diar so 'n bücketen Präster diarbi;
Man spiteg, a Dickshörd wiar wiser üs hi!

Di Könning hedd öders föll Surreg an Kommer;
Hi jünnd ham nian Raw nedder Wonter noch Sommer;
Hi surregt üb 't baast för sin Lidj an sin Lunn,
An hedd hi ans Kriich, wiar hi först un a Hunn.

Dann slepp hi so föllsis me Stewel an Spören
Üb 't Foder an lig üb a Grünj well bi Sküren.
An Onnergurd moost hi so manningsis mast,
An willems dann läs 'r well Honger an Thast.

Di Präster ferstenn det ham beder tu hegin
An düchteg üb Bad an bi Bosel tu plegin.
Hi hedd so 'n ruad Nös an so 'n gratt Onnerkann;
Sin Liff wiar so bücket an trinj üs 'n Tann.

Bi Eckenamsaten an Stedenütjgrippen,
Bi Braddlepp an Krasnin tu freden an süppen —
Sogor un at Kruchhüss diar küdd 'am an spreg.
Un Skul an bi Kraanken diar sig 'am an eg.

Hi wiar üb a Pretjstull un 'th Kiwin an Mäster,
Man doch för a miasten an leidegen Träster.
Dann efter sin Spuaien moost arken well kräl
Un Iweghaid del un a glöinege Häl.

Diar wurd awer snaket bi nai an tu fiarn,
An so füng di Könning det uck ans tu hiarn.
Hi lät ham ans juart kemm an dedd ham Ferlof,
An Sönndai tu pretjin för ham an san Hof.

För söck an Gilegenhaid hedd hi all ütj 'n
Ual Hüsspostell liard an Pretjei fan a bütjen.
Det flog fan sin Lappen diaram me an Kräft,
Üs wiar me an Klappswöbb well hocker ar bäft.

Ha, ha! thoocht a Könning, di Hödde könn pretji.
Man kommt det well alles uck ütj sin aanj Hötji?
Ick liaw miast, hi maget nän grausamen Stod
Me 't Mörreg, diar 'r hä un sin bücket gratt Hod.

Hi licket tu 't mannsten man grausam ünuasel.
Ick nuadgi ham iljing ans griilket tu Bosel.
Diar wall 'k ham ans prewi; dann fu 'k jo tu senn,
Of 'k rocht of wär 'k mass san. So thoocht an so denn.

An üs nü di Böd tu ham kam fan di Könning,
Do skull jam för Grappen ans senn hedd, hüdenning
Hi ham üs an Wriansken för Frögels ätdruch!
Hi sprüng üs an Lummrom thwei-, trisis amhuuch.

Üs 's sed bi da Mialtidj tu freden an tötjin,
Sad tu ham a Könning: „Ick san me din Pretjin
Rocht faleg tufres. Man nü harki ans tu:
Nü wall ick di ans wat tu riaden apdu.

Iast skäl dü mi sai üb an Hiarbriad, hü manning
An Doler, Mark, Skalling an Säksling an Panning
Ick jill me Ricksapel, me Scepter an Krün,
Wann ick üb man Tron satt so stjülleg an fin.

Dü heest jo da Weishaid bi Skoffelfoll edden;
Fan di fu ick diaram uck well baast tu wedden,
Hü gaw ick tu Hingst mei a Welth trinjam ridj.
Man naw üb a Minüt bistemmi a Tidj!

Dann riad ans min Thoochter, wann 'k di ar am fragi.
Man harki, dü muttst sock an Laanj 'r fan magi,
Dat uck eg an Wurd fan a Wiard 'r madd as,
An sallew mutt ick det doch liaw an det wass.

Könnst un Agedar an Pretjei klar studiari,
Könnst well un tri Muner det ütjspekuliari.
So henn üb a Harrewst dann hual ick jo Thing;
Dann thärst dü mi iast a Biskias ar üb bring.

Man könnst dü det eg, dann heest dü ferlesen;
Dann beest uck a lingst Tidj well Präster hirr wesen;
Dann lät ick di traki tu 'n Skunn troch at Lunn,
Ferkiard üb an Esel, a Stört un a Hunn."

Uha! Wat a Präster slückuaret tüss slocket,
Üs hedd ar an Bäs an wiar trügg an troch wocket!
Diar wull ham nian Idj eg muar smäk an nian Drank:
So iiwreg ging hi do me 't Riaden un Gank.

Hi fraget a Fögels, a Dokter, a Kloker,
Skräw Briaw tu sin Frinjer an stjürd Ärenstoker.
Man aweral füng hi so 'n ringen Biskias:
Jo küdd ham eg hallep; at dedd jar so lias.

Fan Stünjen wurd Dar, an a Dar wurd tu Weggen,
A Weggen tu Muner; a Tidj wiar ferstreggen.
Hi hedd nanth, diar licket wat efter an Swar
Üb ian fan do leideg tri Riadelsen, klar.

Nü wurd hi ünraweg. A miast Tidj ferbroocht 'r
Alönning allianing an ging un aanj Thoochter
Ball ap bi da Awer of ütj tu da Wick,
An willems sogor ütj bi Maddelem-Dick.

Hirr fünj hi a Hörd nü ans leien tu sliapen
Bi Hälkül madd Kwigen, Sjapp, Lummer an Liapen,
Me 't Hod un an Gäsbosk, rocht nöggen un Skad;
Diar hedd Jokep Lui ham di Dai jüst ans fad.

„An goden Dai, Tjiddel!“ repp hi an bläw stunnen.
An Tjiddel ferfiard ham, klawd gaw me bial Hunnen
A Mots, sad: „Gudd Dai!“ Man hi hedd ham man knap
Ans faleg bidaregt, dann ging all sin Tjap.

„San I eg a Präster, of stunn 'k noch tu dremmen?
I san un a ledst Tidj jo grausam ufnemmen,
Ha doch well a Thwung eg? Wat hannert Jaw doch?
I san jo so bliak üs 'n kalketen Woch!“

„Nan, Tjiddel, wann mi man eg öders wat hannert,
At Hod läpt mi troch; diarfan san 'k so ferannert.
A Könning hä mi tri Riadelsen apdenn,
Diar 'k uck eg an enkelth fan apliasi könn.

Iast skall ick ham sai üb an Hiarbriad, hü manning
An Doler, Mark, Skalling an Säksling an Panning
Hi sallew well koostet me Scepter an Krün.
Könnst dü det un 'th Hod fu? Un min wall 'th eg in.

Tu 'n ödern wall hi dann fan mi ha tu wedden,
Un hü lung Tidj dat hi a Welth feit amredden,
Nian Minüt allthletjet an nian allthaföll.
Det, mennd 'r, wiar gor nanth; det wost ick jo well.

Dann skall ick sin Thoochter riad, wann hi mi fraget,
Man, wat det diar Riadels noch brucketer maget,
An Laanj, wat hi sallew mennth, at as a Wiard.
Ick badd di am Goddswall, heest iar so wat hiard?"

„Nanth öders!" repp Tjiddel, „det wall ick well klari.
Lian mi man Jaw Kleppken, Jaw Prückan Sumari;
Dann stopi 'k an Heggen noch in för a Bück,
An dann san ick Jaw jo well naistenbi lick.

Wann 'k mi dann noch rocht an betj nöggen gläd ragi,
Me 'n düchtegen Daw a Nös bücket ruad magi
An üs I a Ugen ferdrei an a Stemm,
Dann wall 'k ham well narri. Lät mi man bitemm!"

„U Tjiddel, könnst mi ütj a Knipp fu sodenning,
Meest un a Kaless well hennker tu da Könning."
Kurt eftert wurd Tjiddel tu 'n Präster ütjbuid
An un a Kaless tu da Pallast hennskruid.

Hirr sed nü di Könning so stjülleg tu trünin.
Sin Hoflidj stenn bäft ham, am ham tu bithinin.
Trinjam sed a Rädlidj, diar hiard un a Thing,
An Tjiddel broocht 's madden in madd un di Ring.

„Nö!“ spitet a Könning, „dü heest di jo weret!
Mi thankt üb din Ütjsenn, at Riaden det teret.
Heest loong eg so 'n Bück an so 'n Kann muar üs iar.
Wat könn ick nü koosti? Det lät mi ans hiar!“

„I finj un a Bibel so 'n Kasus an Quästus,
För dörteg Jillstacken ferklappts üs Herr Kristus,
An, thoocht mi, moost I doch well manner wärs wes.
Ick höbi, I wurd mi diaram doch eg bös.“

„So biljeg! Det wiar jo man njüggen an thwunteg!
Stenn 'th eg un a Bibel, wull 'k sai, ick ferstunn 'th eg.
Dü beest un a Spriak an a Skraft jo rocht widj.
Hü gaw mennst nü, könn ick a Welth trinjam ridj?“

„Wann I me da Sann ans tu Hächt ridj an skacket
Jaw Ridjer ham so, dat ar eg bäft ütjsacket,
San I un an Etmäl trinjam am a Welth.
Doch kän ick an Hingst, diar Jaw rian wechbifälth.

Graf Tele hä 'n Hingst; üb a Welth as nän beder;
Hi flocht üs 'n Laid troch Locht, Eerd, Ial an Weder,
Woort oller trät, hongreg of thasteg. Di Hingst
Brangt Jam trinjam un tri Minüten üb 't lingst.“

„Föll Thoonk för sock an Hals- an Näkbregenridjen;
Diar awer as Ünrocht an Rocht üb bial Sidjen.
Wat hallept mi 't Stridjen? Dü beest allterkluck!
Witjst nü, wat ik theenk? Könnst well troli, liaw 'k uck.“

„I theenk, an ik wadi, I liaw uck nanth fäster,
Üs det di, di hirr för Jaw stänt, as a Präster.
Man lucki!“ — Diar lig a Sumari an Prück —
„Ick san jo man Tjiddel, a Hörd bi a Dick.“

„Wat Dönner! Beest Tjiddel? Nö, det mark ick nü well,
Ick ha det tu dunn me 'n trochdrewwenen Grüwwel.
Ick lät di studiari; t 'as eg allterled.
Wann klar beest, dann feest dü a Präster sin Sted.“

Aalkersem. **Simon Reinhard Bohn.**

Bür an Siaman.

Hirr fu 'm ans tu lesen, hü 't gongt me da Büren,
An hück an Lewenth an Siaman fert.
Diar ha floken all skrewwen klüfteg Küren
Awer jü Sag. Üb ferring ha 'm 't doch noch eg hiard.

Iast fu 'm nü tu hiarn, of beder, tu lesen,
Wat diar för an Onnerskial thwesken leit,
An Bür of uck an Siaman tu wesen
Üb an Wonterem, wann 'th frist an sneit.

Üb an Marnem leit di Bür dann tu snüwen,
So loong üs a Sann a Wönninger apthuait.
Hi as well all wräken a Klok hualew söwen;
Man dann as a Doord noch loong eg tubuid.

Dann stänth 'r well ans ap an lucket un 'th Wedder,
Of 't di Naacht awer sneid hä, an stopet an Pip,
Gongt wedder tu Bad — diar as 't doch föll beder —
An nammt noch an letjen Marensliap.

Hial öders di Siaman! Hi woort all reppen
Am fjawer, hat mei rin of wei,
An hä 'r uck nian an Ugenblack sleppen,
An mad 'r noch so holl an betj lei.

Diar hallept nian Bitheenken, sin Raw as ferleppen;
A Waacht üb Deck mutt ufliaset wes.
Di Dring hä sin Stack noch knap ütjreppen,
Dann jollet a Stjürman all: „Slaw man aacht Gles!"

Di Tumaddai pleget a Bür ham wedder
An stopet at Liff foll Pönkebrei
Of Podding, diar reddelth fan Ajer an Bödder,
An wat ar öders noch un wes mei.

An hä 'r dann ewenst a Onnergurd bireddet,
Dann nammt 'r an letjen Maddaisliap,
Stänth ap a Klok tri, — so'n Bür släpt doch letjet —
Drankt Koffe an rickt dann wedder a Pip.

A Siaman san Podding as Mel an Weder;
Dü könnst 'r nedder Ajer of Fät un finj.
Sin Eerten san efterpas uck eg beder;
Hi mutt 's a miast Tidj sjück bi da Grünj.

At Fläsk as rocht so tuch üs Tewwleder.
At Bruad diar kräp a Maasken ütj.
At Drank sjocht ütj üs Njoksstalweder,
An feit 'r eg nooch, hi mutt 'r me ütj.

Di Inj gongt a Bür un 'th Hualewjonken,
Wann a Knecht a Bussem ferwaret hä;
Diar as 'r dann rocht ütjlät an stjonken,
Feral, wann san Naibür an Letjen ütjdä;

Satt diar tu süppen, koordspellin an legen
Fan Kurren an Gedd, fan Foder an Stre,
Fan Politik, fan Hingster an Kwigen
An kwallemt diarbi, dü könnst 'n knap se.

Wann a Siaman ewenst a ledst Bedd slonken
An 'n Prümtji bäft a Kesen stät hä,
Dann hett at all wedder, an det un 'th Jonken,
„An Reff ütj a Märssails!“ Dann mutt 'r man fle.

Tuledst woort 'r noch tu da Pomp hennjaget;
Dann feit'r ian Skörbuck an woort eg lui,
An hä 'r ham diar dann an Tidj loong ufplaget,
Dann as 't aacht Gles, dann mei ar tu Kui.

Wann a Bür tüss dwalet fan 'th Hualewjonken,
As 't Bad apwarremt; hi släpt bi sin Krüss.
Hi hä 'n betj un 'th Hod, man as doch eg dronken;
Diaram kräpt 'r tu Bad, so stall üs 'n Müss.

Am Maddnaacht woort jü Wüff so ferlegen
An feit di lew Man ans sutjis bi da Nös.
Dann sait 'r so driameg, so hualewbegen:
„Och Mantje, ick mei ar nü eg awer wes.“

Di Siaman as noch eg faleg insleppen,
Üb Deck diar magi 's an grausamen Thuat;
Un 'th Ugenblack woort 'r uck „rewi!“ reppen;
Üs Mat gaw wedder efter bowen gluait.

At Grattsail mutt fäst an uck a Klüwer,
An Reff un a Märssails, Besan an Fock.
Eftert mei ar tu Kui. Man at Wedder woort stiwer;
A Sia woort huger, an a Locht as tjock.

Diaram leit 'r ham man del üb sin Kast tu rawen
Me 't Öletjüch an a Siastewel un.
Hat dürret uck eg loong, dann bigann 's all tu blawen:
„Lät a Märssaiels lupp! Jo könn eg muar stunn.“

Wann 'r 't Förmärssail an a Fock fästmaget
An at Grattmärssail thachtrewet hä,
Dann as 't nett, üs wann a Bür sin Ial biraget,
Dann leit 'r so raweg, üs di Bür man dä.

Wann a Siaman allewen üb't Weder amdwali
Bi Dai an bi Naacht nian Raw ha skull,
Dann mad di Düwel at Faren hali,
Wann 'k dann eg lewer Skruader wes wull.

Man hat woort uck ans öders. Nü kommt a Sommer,
An üs Mat kommt fan a Rais un a Äg.
Dann as üb ian Fer tu Aanj san Kommer.
Hü skull hi ham üb 't Lunn well ätdreg?

Det wall 'k jam fertell: As 'r ufbitalet
An hä me Gud sin Jill un a Pös,
Dann kommt a Sliapbas uck all an halet
Ham at miast ar wech fan för sin Nös.

Dann gongt 'r henn tu da Skruader an Sütjer
An käft ham diar an nei Packtji Tjüch;
Dann det ual as foll fan Höl an Klütjer;
Sin Futtjüch as uck alles ferbrückt.

Wat awerblaft, nö de ferwaret
Hi dann ferlicht well un an Hös.
Man hä 'r sin Fomen ham apsnaret,
Dann blaft ar uck nanth un a Pös.

Hi lewwet lasteg, ünfersoget,
Woort aweral biskuppt, bidraanj,
Mutt hualew nagelth, rian ufploket,
Tu 't Siagatt ütj: An ringen Aanj!

Man hä 'r ham ans wat awerfären
An kommt tüss tu sin Federlunn,
För das Tidj san nian Büren bären,
Diar fan sin Frögels wat ferstunn.

Am nü det Bläd ans amtukiarn,
Well 'f lucki, hü di Bür det gongt
An Sommerem, dann fu 'f tu hiarn,
Of hi dann noch fan Luihaid stjonkt.

Di Bür, ham mutt 'm hual un Iarn;
Hi mutt uck willems faleg swät,
As dann so flitjeg üs a Miarn
An skuanet dann uck eg sin Fät.

So gaw a Thuai kommt, mutt 'r wugi,
Sin Siad man un a Grünj tu funn;
Dann mutt 'r Njoks ker, harwi, plugi;
Allewen hä 'r dann wat tu dunn.

Wat nü well kommt, wi well ans lucki:
A Mederlel stänth för a Derr;
Dann mutt 'r haw an swelli, rucki,
At Foder an at Iad tüss ker.

So gaw 'r det dann hä bireddet,
Dann kommt a Kostskürd uck all un;
Dann mutt 'r wrett, an det eg letjet,
Hä 'r 't iar eg puan hedd, feit 'r 't puan.

So skaft dann alles am un 'th Lewenth.
Dann gongt at ap, dann gongt at del.
An feit 'm 't, üs 'm 't hä biregenth,
Dann as 'm doch noch eg tufrel.

Diaram lät üs, so loong wi lewwi,
At Lock fäst hual, so long af könn,
An üs me all üs Mächt bistrewi,
So gudd tu lewwin, üs af könn.

Aalkersem. **Simon Reinhard Bohn.**

Üs ick noch letj wiar.

Diar wiar an Tidj, at hä all loong all wesen.
Ick könn 'th eg theenk; ick wiar jo noch so letj,
An letjen Puurt, eg huger üs tri Sesen,
An lewwet man allian bi 'n Bück foll Tetj.

Wiar ick ans wrantheg, wurd diar waget, süngen,
Am mi tu Raw tu funn. Wull det eg ling,
Dann wurd fersoocht, min arreg Hod tu thwingen
Me 'n Knabermallen of an Skringelding.

Fersluch, üs ick nü äler wurd, nian Kiwin,
Dann kam ütj bäft a Spegel wat fan dan;
Man beder hollep jar doch noch at Trüwin
Me Onnerbaalkesen of Bolleman.

Üs 's dann bigannd, ambi me mi tu trakin,
Üs Mamm mi löötjet un a Trakeltum,
Bigannd ick uck bi letjen all tu snakin:
Det swewet willems för mi üs 'n Drum.

Üb Uji 's Knöbbian wiar ick ütj tu ridjen;
Üs Ami dömmerket mi üb her Skuat;
Üs Meii snaket mi wat för fan Bridjen,
An Atji hell me mi an gratten Thuat.

Üs 'k dann at Klet me Breck an Skörtj ambütjet,
Mennd ick gratt Wonner, wat 'k an Kiarl wiar.
Do moost ick uck at A B C all ütj at
Biljbuck an uck at Faterunser liar.

Am dann eg muar üs wilj ambi tu stüwen,
Stjürd 's mi tu Skul. Noch düchteg könn 'k at theenk,
Dat wi me Ploker sed un Sunn tu skriwen
An liard at Tälen üb a nesserst Beenk.

So swünj a Tidj me Spellin an me Liarn;
Uck Wonner hedd 'k un 'th Hod an hialn Bul.
Ick brückt mi eg am Idj an Drank tu kiarn;
Doch wiar man Wansk: Wiarst doch man iast ütj Skul!

Ick wull jo, üs a miasten, ütj tu faren,
Küdd eg uftew, iar 't so widj wiar. An nü?
Ick skäs noch lewer, daling ütj üs maren
An hedd 'k tu lewwin, bläw 'k arann. Man hü?!

Aalkersem. **Simon Reinhard Bohn.**

Taw Lickstianer.

An Man diar lewwet fan sin Ränthen,
An Grenlunnsfarer-Kommandör. —
Ick därt 't fertell; dann hocker känth 'n? —
San Nöm wiar Jürri van der Meer.

Di lät ham all bi Lewenthstidjen
An Lickstian för sin Gräf ütjhaw,
Me 'n hollunnsk Flöit üb all bial Sidjen;
Ham fünj üb 't Sarkhof eg söck taw.

Do Skebb hedd jarrens Stengen streggen
An jarrens Flagg üb hualew Stok
Bial Aankers un a Grünj, well nöggen;
Diar waanth uck eg an enkelth Blok.

Diar stenn üb skrewwen, wann hi bären,
An huar an hü hi krassenth wiar,
Wann hi bigannd, hü loong 'r fären,
An wann 'r Skapper wurden wiar.

Dann stenn diar uck noch üb tu lesen,
Wann jat an Mantje wiar tuppweid,
An hü föll Jongen diar wiar wesen,
An huar dat jo jar me bifreid.

Uck wiar di Stian so nett biskeben:
A Juartal, Muner an a Dar
Fan jarrens Älerens stenn eben;
Man öders wiar ar kanth an klar.

Wass witj 'k at eg, man sanner Thwiwel
Wiar uck un arki lesseg Huck
An Sprök ütjhawen ütj a Bibel
Of Faarsen ütj at Psallembuck.

Nü kam diar ans an Man bi Jürri,
An Dänsken me a Tröggelpös.
Ham repp 'r juart: „Hirr skäl ans glürri;
Hirr könnst man Lickstian uck all les.

Wat thankt di, as 'r well ünewen?
Di fälth di doch wass ütj a Hunn?
Man sai mi ans: Wann dü bigrewen,
Wat skall dann üb dan Lickstian stunn?"

O, mennd di Dänsk, hi küdd well sanner.
Man füng ar än, diar moost üb stunn
Di Sprök, nian Wurden muar of manner:
„Ä lewet so god, som ä kunn."

Aalkersem. **Simon Reinhard Bohn.**

Kriak an Müss.

(An Fabel.)

Üb Prästers Hüss diar sed an Kriak;
At wiar a iast, diar kam.
Hi stirremt tu a Skorstiansriak
An lucket trinjenam.

Loongs üb a Frast kam an letj Müss,
An aremseleg Ding.
Jü bod ham iast wellkimmen tüss
An fraget dann, hü 't ging.

„O, Thoonk, wiar 'k hirr a Njoks eg kwitj,
Dann hedd 'k at noch bi 't Ual.
Mi thankt, dü sjochst man iareg ütj.
Man, wat ick fragi wull:

Ja, huar a Njoks ufblewwen wiar;
Diar hedd 'k mi rocht tu träst;
Üb Uastringskelken wiar ick iar
Diar manningsis tu Gäst."

„Mankiaret di eg öders wat,
Dann wes man wedder blis!
A Äskbonk as nü thweis so gratt;
Dü thärst nian Honger lis.

Nian Wonner, dat ick ring ütjse;
Üs manning hä 't man skral.
Diar as nian Körrenki, nian Stre
Un Bussem, Bön of Thal.

Wonnriader ha 's jo un jar Hod;
At as a riane Wiard:
An Skinne sat 's diar ap tu 'n Stod;
At Lunn ha 's all ferhürd."

„San 's nü dann desseg, of san 's goks,
Of as jar 't Hod un Hupp?
An gratten Skinne — an nän Njoks
Det paset doch eg tupp.

Man diar as jo nanth bi tu dunn.
Wann ick 't tu riaden hedd,
Skull awer all det Prästerlunn
An Min gilick üb 't Sted.

A Präster moost 'n fästen Luan
Un 'th Juar ha för sin Möi,
An lucket ar uck noch so huan,
Nän Loonlok Bürerei.

Dann, det as jo doch klar üs Kes,
Sin ollerbaast Pretjei
Blaft, wann hi uck noch Bür mutt wes,
Apwarremt Tjawelei."

Aalkersem. **Simon Reinhard Bohn.**

Di Gülbück.

(An Fabel.)

An Gülbückpar baggd jar an Näst
Fan Rüch, Hingsthiar an Oll
Madd Raid an Pualemrutter fäst,
Un Sküll för Focht an Koll.

So hiamelk an so fin ferstät
Onner an Iadkülskaanth.
Diar hedd 's nian Awerläst, Fertrett,
Nän Kommer an nian Waanth.

A Mantji sed üb an Jatpual
An süng, an wurd eg trät.
Hi süng, all wat at Tjüch küdd hual,
Wann 'th Wiiftji worrep an brät.

An Huarem, ruad an witj fan Klör,
Diar ütj tu ruwin ging,
Di hedd det Näst uck ball üb 't Spör,
Man küdd at gor eg ling.

Hü skull hi det nü doch unting?
Wat skull hi du? Hi mad
Do Aier so holl tu ham bring.
Nü harki 'm, wat 'r sad:

„Det liaw ick, jam satt madd un 'th Rüch.
Wat ha jam 't hirr doch rar!
Man för söck ongelk Ruwertjüch
Stunn jam doch un Gifar.

A Aribari as 'n Thif,
An rochten gratten Skalk.
Man Muurders, diar jam well turiw,
San Hannjücker an Falk.

Du jam mi nü an Ai of taw,
Hual ick jar fan din Näst.
Dann könnst dü warrep an bredd un Raw.
Diar könnst di tu ferträst."

Di Gülbück sad: „Diar as wat madd" —
Hi thoocht: Könn 'k di uck traw? —
„Könnst dü jar hirr a Wai ferbadd,
Dann feest an Ai of taw.

Un 'th iast ging det nü faleg gudd.
Jo worrep an brät an süng.
Man do kam diar ans Wedersnuad,
An do küdd hi jar thwing.

Un 'th Sted för ian Ai of uck taw
Nam hi 's do alltamal.
Do wiar di Gülbück rocht san Slaw
An hedd at öders skral.

At Wiiftji worrep an brät eg muar.
Me 't Sjongen wiar 't förbi.
Hi pipet man, wöppt manning an Tuar:
„Och, hocker hallept mi nü!"

An Kukuk kam fan fiarn juart
An sig det Spallwerk un.
Hi wiar smock brucket, witj an suart,
An thoocht diar wat tu funn.

Di Kukuk üs san Maker uck,
Det wiar an stiffen Wäg;
Jo broocht me ksch ksch an kuk kuk,
Di Huarem fan a Äg.

Üs Gülbück süng üb san Jatpual:
„Hurra, nü san wi frei!“
Hi süng, all wat at Tjüch küdd hual.
At Wiiftji worrep üb nei.

An üs det Wiiftji nü binai
Sin Brudd ütjworpen hedd,
Dedd ham di Kukuk noch an Ai:
„Si so, nü könnst dü bredd.“

Diar mennd jo nü gratt Wonner fan,
Wat wiar di Kukuk doch
An ollerwelthsen netten Man,
An Sunni trüch an troch.

Nü sed det Wiiftji dann an brät
So loong, üs ’t Jongen füng.
Man diarmadd kräb, tu san Ferträt,
An rüch, suart ongelk Thing.

Do wurd jo doch an betj ferfiard;
Det Onnerbaalki ging
Sin Sagen un; at ging tukiard,
Üs wull ’th a Welth bithwing.

Hat woks an träw an wurd so gratt;
Jo hedd me ham jar Läst.
Jar aanj letj Jongen füng knap satt;
Hat krögget’s ütj at Näst.

Jo läs uck sallew Hongersnuad;
Doch fussert 's at noch holl.
Man ball wiar jar letj Jongen duad
Fan Honger an fan Koll.

Det ging jar nü doch allthanai
An koostet manning an Tuar.
A Mantji süng: „Det mutt ick sai,
Nü as nian Hallepen muar.

At söck an Lewenth ha 'k nian Hei.
Nü tji ick am a West,
Diar san 'k nän Slaw muar, diar san 'k frei,
An diar bagg ick min Näst.“

Det wiar jü Fabel. An jam finj
Diarun uck an Moral:
Sjocht än üb so 'n Wis jam tu 'n Frinj,
Traw ham eg hialnthal.

Aalkersem. **Simon Reinhard Bohn.**

Riadels.

Könn jam gudd riad? Nö dann man tu, fersjück 't:
At as 'n Ding, diar arken dogelks brückt,
An Ding, diar eg an betj fan 'th Brücken slatt;
Stall stänth at, man nian Mensk könn 'th gripp,
all hü 'r ham flatt;
At 's blank, foll Placker, diar ham eg lacht sjocht;
At 's swarer üs 'n Stian an swewet un a Locht;
Uck am a Warremk könn 'r 't nämen mast;
An doch, jo firer fan di uf, jo warmer as 't.
Det wall 'k di uck tu ollerletst noch sai:
A ferring Njiblembüren du 't well arken Dai.
Nü riad man eg tu olleriast a Mun;
Dann öders kommt at di doch man me 't ians
ar un.

Aalkersem. **Simon Reinhard Bohn.**

Min Eilunn Fer.

Diar huar a Noordsia her gren skümmeg Wagen
Henn awer 't Was jinn Dick an Awer spellth,
Miast arki Berreg efter ualeng Sagen
Fan Risen üs 'n Kiarlsstack fertellth:
  Diar mad ick wes, diar mad ick wes,
  Diar mad ick wes, diar mad ick wes,
  Üb di, min Eilunn Fer!
  Üb Guating Berger mad ick wes!

Huar iar a Sia at Lunn un Stacken rewwen,
Nän Främen Rocht an Freihaid onnertrackt,
An huar det betj, wat nü noch efterblewwen,
Biwaret traw sin Spriak an ualeng Dracht:
  Diar mad ick wes, diar mad ick wes,
  Diar mad ick wes, diar mad ick wes,
  Üb di, min Eilunn Fer!
  Ap bi din Awer mad ick wes!

Huar awer Äkerem at Kurren skürrenth
Üs un a Maask a Gesing, Raid an Miad,
Nian Sunn ham ap tu nagelth Dünnen türrenth,
An arki Holthing as bidobbet madd at Iad:
  Diar mad ick wes, diar mad ick wes,
  Diar mad ick wes, diar mad ick wes,
  Üb di, min Eilunn Fer!
  Üb Borregsem Borreg mad ick wes!

Huar arki Karmen woort tu 'n Siaman bären,
An huar ham tjocht me Mächt sin Tüss turagg,
Huar hi, hä 'r widj an sidj a Welth bifären,
Mei doch noch allerleffst sin Hösski bagg:
  Diar mad ick wes, diar mad ick wes,
  Diar mad ick wes, diar mad ick wes,
  Üb di, min Eilunn Fer,
  Wann 'th uck üb Madlem Rölken wiar!

Ja, diarhenn wall ick löötji nü min Treder,
Huar efter tu a Treck mi loong all stänth;
Dann üb a Welth as 't doch nochhuarn beder
Üs üb min Fer, huar arken än mi känth.
  Diar mad ick wes, diar mad ick wes,
  Diar mad ick wes, diar mad ick wes,
  An üb min Eilunn Fer
  San jam diar uck wass me tufres.

Aalkersem. **Simon Reinhard Bohn.**

A fjawer Juarstidjen.

Wann a Siaman ütj tu faren
An a Bür un 'th Ütjwerk gongt,
Hi sin Liat all äder marens
Üs a Laasken lasteg sjongt:
  Dann as 't Woss; dann wräkenth ap
  Alles ütj a Wontersliap.

Wann a Mäder an a Thosker
Jarrens Senn an Flaiel dreg,
An a Fomnen rüchelbosker
In bi 't Skorlduck Linlis steg:
  Dann as 't Sommer; Ual an Jong
  Fröget ham tu 'n goden Fung.

Wann a Noordwest weit an hület
Me Rinnböien un a Klüs,
Bum an Bosker nagelth ület,
Arken hä sin Tjüch at Hüs:
  Dann as 't Harrewst; at Fial bluat
  An a Maask stänth un an Sluat.

Wann 'th sneit, frist, of stofft an hesselth,
Led Dai woort an äder jonk,
Ham för Koll bewert an reddelth,
Tupp kräpt am a warrem Oonk:
  Dann as 't Wonter; dann rawt bial
  Lidj an Tjüch an Maask an Fial.

Aalkersem. **Simon Reinhard Bohn.**

An Liat un 'th Sälskapp tu sjongen bi 'n Bali Puns, wann 'm nanth öders witj.

Hirr satt wi nü trinj am a Bosel
Me arken sin Fomen üb Sidj.
At as uck doch man rocht ünuasel,
So sliapeg, det gongt doch ans widj.

Am nü dann man iast tu bigannen,
Nemm 'am jammens Gles un a Hunn!
At Baast as a Warremk fan bannen,
Am Lewenth un 'th Sälskapp tu funn.

Bridj 'n Braddgung jar lät nü iast lewwi!
Diar nanth hä, di mei noch wat finj!
Nü lät dann uck nanth üb jam klewwi,
An drank a Gles ütj tu a Grünj!

A Büren jar wanski 'w gudd Wedder,
Dat Kurn an a Kreiter mei triw.
Dat Hoonwerk an Dailuan uck edder
Mei arken rocht lockelk bidriw!

Dat di Kuppman sin Jill ham fermiaret,
An a Siaman kommt lockelk tu Lunn,
An Handel an Skebbfaart floriaret,
Diar könn well an Gläs uck üb stunn.

Rümm Hart an klar Kimming tu arken,
Diar hälth tu üs Walsprök so traw
Me Thoochter, me Wurden an Werken:
Noch föll lewer duad üs an Slaw.

Wi well höbi, dat at oller woort öders,
Dat nämen üs Freihaid bilangt.
An det as an Höddi, niks beders,
Diar diar eg sin Gläs ütj üb drankt.

Aalkersem. **Simon Reinhard Bohn.**

A iast Krinolin.

Üs Keiki füng an Agedar
För Jull an Krinolin.
At wiar uck doch an grausam rar
An rocht aparte fin.

At iast Fer hedd 's at un tu Höw
Un 'th iast fan Jannewar.
At wiar an Wedder, dat at stöw
Aponner furrechtbar.

Am dat 's her doch man eg ferkelld,
Tog 's Aatj sin Onnerbreck un.
Ferlicht ha 's 't jam uck all fertelld;
At as all awer 't Lunn.

An wäben wiar 't, man doch man kal;
Man jü wiar nian ollen wenn;
Jü skrobbet her uck aweral,
All huar 's man ging an stenn.

Di Inj, do hedd 's her un tu Daans,
Man eg a Onnerbreck.
Üs 's tüss kam, wiar 's uck rian tu kaants;
Ick füng an gratten Skreck.

Ick wall 'th jam sai; at 's an Skandal,
Skull lewer swigget wes:
Jü wiar onnerfollen üb a Sal,
An a Dringer sig her Es.

Tu 'n Ünlock hedd 's di ual Smok un,
Diar noch eg klütjet wiar.
Füng 's uck tu senn: Diar as nian Skunn
So iareg üs jü diar.

Diaram, min Fomen, ick sker nian Geck:
Iar an Krinolin un feest,
Dann pasi üb, dat 'n Onnerbreck
An 'n hialn Smok un heest.

Aalkersem. **Simon Reinhard Bohn.**

Üs a Könning üb Fer wiar.

Am gaw di an letj Bridj tu sjücken,
Diartu uck nian lung Tidj tu brücken,
Gung efter Fer; diar heest a Wol.
Diar ha do Fomnen nüreg Nücken;
Dann, mi üb ferring ütjtudrücken:
Mandesseg san 's miast allthamal.

Üb Fer diar as gratt Waanth för Karmen
An Fomenen üs Immenswarmen,
Sunnkörrenkis madd Fagelkuad.
Üs lewer Godd, ha doch Erbarmen
An skafi Maner för do armen
An hallep a Fomnen ütj a Nuad!

Dü thärst a iast, a baast man fragi,
Of dü her eg meest lockelk magi,
An feest tu 'n Oonthwurd: „U so holl!“
Skull 's di dann eftert eg bihagi,
Di huar an öder Laacht apdagi,
Dann skafi 's uf. At Lunn as foll.

Eg nuadeg heest, ambi tu luppen,
Wäl dü ian fan a Piselpoppen,
Of wäl an Wäg un 'th Ütjwerk ha.
Dü brückst man ewenst untukloppin,
Dann kommt ar all an Flöd unhoppin,
An dü beest wass üb, jo sai: „Ja!“

Heest Hei at an rick Bürendoochter,
Ick könn di sai, all jarrens Thoochter
San: Wiar ick doch man iast ans Wüff!
An Freier brückt üb Fer nän Ljochter,
Am ian tu finjen, ja, an soocht 'r
Ian ütj at ollerbowenst Sküff.

Wat meest leffst lis, an rocht letj nöggen?
Dü thärst man ütjsjück; diar san höggen,
Diar aweral bi 't Daans amgluai.
Of meest an rocht gratt allerdöggen
Noch lewer ha: diar san uck nögen,
Diar eg an dänsken Knecht fersmuai.

Det sig wi ans bi 't Rusenstreien.
Am 't jam rocht düttelk ütj tu leien:
Üs desseg lepp 's ar am tu Bruad!
Doch sommen sad, am eg tu heien,
Üs Reinke Voss: „Uha, söck Beien
San miasttidj sür, wiar 's noch so ruad.“

Üs 's tupp kam, wiar ar un 'th gihialn
Well awer fjawerhunnert Sialn,
An floken wiar uck noch arann.
Jo ha well Uarsag, am tu skrialn,
Dat jar a Tuarn, Snot an Kwilen
Del rammli awer Sjuck an Kann.

Man as diar gor nanth muar fan 'th nemmen,
Nian Ütjsicht, onner a Hüw tu kemmen,
Üb gor nän Wis an Man tu funn,
Dann stap 's uf me an Dänsken, Främen,
An diar fertheenkt at jar uck nämen
Wiar 't uck man än me Holthskurr un.

Aalkersem 1860. **Simon Reinhard Bohn.**

Di Kuppman.

Hü manning än betjen tuppskrabet an sparet,
Hü manning än krögget ham troch a Welth
An sanner tu beedlin at Aremhüss klaret;
Mi hocker, huar det jüst üb paset, infälth.

Ick kän an Kuppman, diar all me Dagin
Me taw gratt Kurwer bi Tharep amränth.
Nü wall ick fersjück, jam düttelk tu magin,
Ütj wat Skrabbelei di Handel bistänth:

Un di än as alles, wat man tu bitheenken,
Ütjwoksen Tjüch, diar a baast Dar all senn,
Fan Lidj, diar 't eg rünj ha, so wat tu ferskeenken,
An Krom, diar a Kupplidj eg luas wurd könn.

Bowen üb diar skürrenth an Koffemaln,
An bleckenen Skepper an uck an Druw,
Stokfarrew thwesken taw Uastringskaln,
An Puckis an an ual isen Stuw,

An par Jongensskurr, fan Loffin trochsledden,
Allian för a Tuanen, man öders noch hial,
An Skringelding, diar a Flöit man ufbedden,
An Winjeltum, so gläd üs an Ial.

Diarbi leit 'n Skuch an 'n Binj Swinnsbasten,
An Nesserkrag, Höll an 'n Bolleklapp,
Fjawer malnstianet Knoper; jo san tu masten
För 'n Ricksbankdoler, an det uck man knap;

An nei Spall Koorden fan Thwischten an Drischten
Me gor nian Biljen an Essen ar madd.
An Swawelstokduuski fan Mäsing me Krischten,
A njüggenst fan Dännemark bowen üb 't Ladd.

Tri Marreghörnker an taw Tonthelstoker
Lei diar dann onner an an Spannrassrölk,
Aacht Preggler an säks Juarnwinjsploker
An 'n Poddingdus me 'n düchteg gratt Dälk.

Un 'n Eesk biwaret's Peisnuren an Litsen,
Biwäsket, bisjuarnth an foll fan Stronth,
An 'n Dings, at sig ütj üs Brüsseler Spitsen;
Ü 's 'k at naw bisig, wiar 't 'n Daskelslonth.

Un an ödern Eesk san 'n hialn Bul Hüwen,
Ual gläden, all draanjen, an neien ütjseid,
Me Bleden fan Sammet an Sisen, uck Drüwen
Fan Parrelstianer san ar üb reid.

Un di öder Kurrew as wat tu snuppin,
Drügg Witjbruad an Sockertjüch, ualsk an tuch,
An diaram biljeger tu ferkuppin
Üs det, wat jister a Bäker buch.

Taw Dusen Kakinjis an Hallegknecker
An Pöbbermüntkucken, diar wei un a Müss,
Uck Krom, jüst nanth för an finen Smecker,
Üs Sualew tu smerrin, heest dü det un 'th Krüss.

Ti, Koffi, Stirremkraln, Sigori,
Hallhüwen, Lawendel an Timmijun,
An Tüt me Werremk, an — gottferdori —
Uck Hedewichen me Sinnken ar un;

Rufen an Moonker; Thwin, Sisen an Trammen,
Suart an witj, brucket, gren, gül, ruad an ble,
Tadt Nahmen, Thur Wögens her Ami jar Mammen
Giwesen ual Kap, foll Wirremhöl an gre.

An holthenen Dask, diar letj Kater ütj slabi,
An rochterhunns Hesen, huar mutt 's eg am theenk,
Diar 's unbraand Brei ütj a Kröger me skrabi,
An 'n par Snias Aier, man a miasten san stöönk.

Diar leit un an Huck un an Nösduck so smerreg,
Tuppwrelket, üb Sidj fan an Ööksenbelk,
So gläd an so gül an öders nett mörreg,
An rüch Stack Späk; at stjonkt üs an Elk.

Aalkersem. **Simon Reinhard Bohn.**

Frödd.

Harki jam bütjen un a Welth!
Jüst eg allian bütjlunn
Well manningen an feksen Helth,
Diar eg bi wochloong satt un 'th skellth,
Kam uck bi üss tu Hunn!

Nü mad jam uck jo wass holl wedd,
Hü 's hett. Ja, det 's an Frag,
Diar ick jam all biswaret hedd,
Wann ick at wost. Nö, well dann, Frödd?
Det dä niks tu da Sag.

Un Grenlunn kam diar ans 'n Bar·
Bi 't Skapp, diar hi me silld.
Diar sjitt dost, füng an Ruller klar,
Üs wiar at Skapp un gratt Gifar,
Üs wann 'th at Lewenth jilld.

Man Frödd hi sad: „Tew hual man wat!
Lät mi man ans bitemm!
Det Dings as jo noch eg so gratt
Üs üs ual Hingst, diar slait an batt,
Diar där 'k at ap me nemm".

Me 'n Robbenknappel üb a Näk
Del üb at Skoss hi gluaid;
Man diar bäft efter bläw üb 't Deck,
Jar reddelth för an Es a Breck.
An Ünlock wurd Frödd spuaid.

Hi lsuch an üb an goden Rui
Rocht madden för a Top;
Do wiar ar fan jar nämen lui;
Än wull an fluai, di öder skrui.
Man Frödd hi sad: „Hual stopp!“

Nü wall ick an iast sallew pui,
At Skann ufläp, an dann
Könn jam jam am det öder stui,
An Onnergurd ar fan tu bui.
Man ick bihual at Skann.

Aalkersem. **Simon Reinhard Bohn.**

Namen Sütjers Pretjei

bi ’t Ringridjen un Öwenem.

Nan, lucki ’ns! wat hä at Lidj doch tu luppen,
Dat ’s Namen Sütjer tu hiarn fu!
Fan Madlem an Aalkersem san ar an Huppen;
Fan Njiblem an Wracksem tiamet at tu.

Fan ’th Uasten an Waasten san föllen kimmen,
Ualn an Jongen, fan widj an sidj.
Daling hä da Man a Wüff me nimmen,
An a Braddgung kommt untjinn me a Bridj.

Am söck an Huuchhaid tu Stad tu bringen,
Stänth Namen Sütjer allian üb a Fett.
Ferleden Juar hä 'r jo an Follmächt füngen
Fan sin chinesische Majestät,

Am Könninger, Prensen an Amtlidj tu magin,
Wat eg ans 'n Bismarck tu dassen Tidj denn.
Hi küdd well Könninger ütj at Lunn jagi;
Man Namen könn 's insat. Könn hi eg wat menn?

An huar se 'm well so 'n feksen Rütjer,
Me Sabel an Orden an thrikaanthet Hudd?
Nan! At jaft üb a Welth man än Namen Sütjer;
Hi as för sin Hoonwerk ball föll allthagudd.

Don Quixote, diar 's an Buck fan maget,
Uck an feksen Rütjer an an Helth,
Wi taw hedd an nöggen Par ütjmaget,
Am ap bi da Woch tu hingin un 'th Skelth!

Man at as eg rocht nett, fan ham sallew tu spregen,
An bläw ick noch so an Tidj loong bi,
Dann moost ick am Ende bigann tu legen,
An det könn 'am doch eg ferwaachti fan mi.

Nü, min Ridjers, hedd ick noch
Wat tu jam tu snakin,
Jüst nanth wichtegs; man at 's doch
Uck nicks efter 't laachin.

Magi 'm mi föral nian Skunn,
Man uck jo nian Wonner!
Dann det kommt jo awer 't Lunn,
Iar a Sann gongt onner.

Ick mutt jammens Förbilj wes;
Dann a nöggenst Rütjer —
'T könn jo gor eg öders wes —
As doch Namen Sütjer.

Satt krüss ap tu Hingst üs ick
An hual a Lens sodenning!
A Brast förütj an in a Bück!
A Knöbbian hual 'am lenning!

Nü hual a Hingster gudd un Stjür,
Dat 's jam nian Ünlock magi!
An, wann 'th dann eg bitrolet wiar,
Skell jam a Ring well ragi.

Jam mutt allian üb 't Lock eg bagg;
Dann, diar a Ring eg raget,
Di feit an Strebian am a Ragg
An woort noch feks ütjlaachet.

Well, dann man tu, me 'n frisken Mudd,
Nü Rütjer efter Rütjer!
Hopp Liisken! — Hä, det ging jo gudd!
Hurra för Namen Sütjer!

Njiblem 1868. **Simon Reinhard Bohn.**

Letj Spröker.

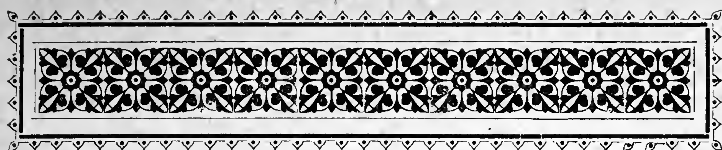
Ick wanski di, so üs 'm sait
Üb Fer, an Bridj allian,
Me smock ruad Sjucken an an Knep
Eg gröwer üs her Bian.

Di snari un Hymen 's Bianer
An Fomen, an deg Stack Fläsk,
Me Ugen üs Gnidjelstianer
An an Skann, — üs 'n Haasfis so näsk!

Theenkt hocker manner, üs 'r sait,
Dann hett at, dat 'r kwaket;
Man sait 'r manner, üs 'r theenkt,
„Wat hi doch letjet snaket!“
Nü ragi ans a Maddelwai!
Det as an Konst! Det wall wat sai!

Aalkersem. **Simon Reinhard Bohn.**

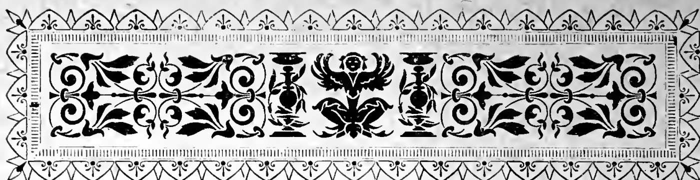
Tu Simon Reinhard Bohn.

So föll Wontern üs Jam senn ha,
So föll Juarn, üs Godd Jam denn hä,
So föll Raisen, üs I fären,
So föll Jongen Jam san bären,
So fölls üs Jam, suart of brucket,
Ha Jonk un a Ugen lucket,
So föll Juarn Jam hirr ha klüset,
So föll Jongen un Buurd I tüset,
So föll Rölken I ha sponnen,
So föll Dolers wiar ick Jam gonnen,
So fölls üs I üb' t Ünrocht skelld ha,
So fölls üs I a Wiard well felld ha,
So föll Skurr, üs Jam apsledden,
So föll Labbskaus, üs I edden,
So föll Waachten, üs I sjawet,
So föll Primtjis I ha kawet:
So föll Sünjhaid wansket Jonken
At Jong-Maner-Hualewjonken.

Aalkersem 1876.

Min Eilunn Fer.

Min Eilunn Fer, fan a Noordsia trinj amfluddet,
Tu di gung all min Toochter lewen henn.
Ick san so widj fan Fer. Min Hart det bluddet,
Wann 'k diaram teenk: Küdd 'k ball ans wedder kemm!
Diar mad ick wes, diar mad ick wes,
Diar mad ick wes, diar mad ick wes,
Üb di, min Eilunn Fer,
An un min Tarep mad ick wes!

Diar san ick bären, an min Wag hä 'r stennen;
Diar ha ick liard fan Mamm min ferring Spriak;
Tu Skul ha ick diar gingen an ha stennen
Ütj bi da Dörr, an willems füng 'k wat Sliak.
Diar mad ick wes, diar mad ick wes,
Diar mad ick wes, diar mad ick wes,
Üb di, min Eilunn Fer,
An un a Skul diar mad ick wes!

Mad holl ans wedder henn tu all min Aanjen,
Diar 'k nü so loong all wech fan wesen san.
Ja, lockelk san, diar bliw könn bi da Aanjen!
Ham hä 't allewen widjütj nettst arann.
Diar mad ick wes, diar mad ick wes,
Diar mad ick wes, diar mad ick wes,
Üb di, min Eilunn Fer,
An bi min Lidj diar mad ick wes!

Mad nooch ans wedder wes un 't Hualewjonken,
Huar wi allewen üb an Injem wiar,
An arken Sönndaiinj do wurd diar dronken.
Det as nü wass, at Puns smäkt gudd uck diar.
Diar mad ick wes, diar mad ick wes,
Diar mad ick wes, diar mad ick wes,
Üb di, min Eilunn Fer!
Un 't Hualewjonken mad ick wes!

Wann wi üss do un 't Hualewjonken starkt hedd
Di Sönndaiinj, ging 't sjongen am tu Daans;
Man all üs Frögels hirr nü tu biskriwen,
Diartu se ick un dat Sted ball nian Kaans.
Diar mad ick wes, diar mad ick wes,
Diar mad ick wes, diar mad ick wes,
Üb di, min Eilunn Fer!
Madd a Jonggaster mad ick wes!

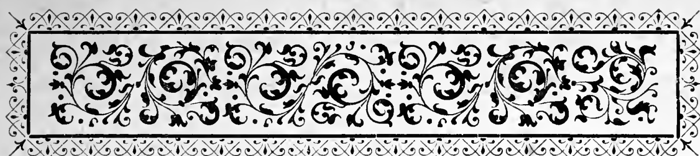
Diar daanset wi so wat tu da Klok twalew
An dronk intwesken uck an letjen Grock,
An wiar af dann ans bannen me Manshallep,
Di arem Wiart, wat hedd hi 't willems drock!
Diar mad ick wes, diar mad ick wes,
Diar mad ick wes, diar mad ick wes,
Üb di, min Eilunn Fer,
An üb a Daanssal mad ick wes!

Wiar 't Daans do ütj, wat hedd af willems Faarden,
Föral wann wi fan Tarep wiar me Fracht!
Wi kam jo nögsis tüss henn jinn a Maren,
Dat Üsen toocht: Huar hi nü wedder blaft!
  Diar mad ick wes, diar mad ick wes,
  Diar mad ick wes, diar mad ick wes,
  Üb di, min Eilunn Fer,
  An bi min Fracht diar mad ick wes!

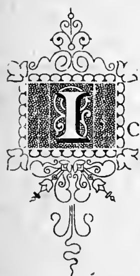
Nö, diarhenn wall ick doch allewen strewi,
All huar mi nü at Lewent uck henn draft,
Wall tüss tu Fer an diar min Dar förlewwi.
Ring as di Ferring, diar eg ferring blaft.
  Diar mad ick wes, diar mad ick wes,
  Diar mad ick wes, diar mad ick wes,
  Üb di, min Eilunn Fer,
  An madd a Ferringen mad ick wes!

E. Rolufs
fan Guating.

An Ball un Guating.

Ick wall jam förtell an Grapp alltumal:
A Guatingbür Paren hedd an Ball.
Jo hedd at rocht ans lasteg diar.
Hat wiar an gratt Plassiar.

Ick könn jam sai, hat wiar an Ball;
Hi wiar rocht efter Wansk an Wall.
Sogor dö Ualn fan sösteg Juar
Jo wiar noch me un a Tur

An dedd uck rocht jar ütterst Baast,
Dat manningen slanken jongen Gast
Jar det well eg förbeedri dedd,
Wann ar uck me jar daansed hedd.

Jo ging lick troch an wiar eg eitel.
A ualeng Stacken kam üb an Beitel.
Jar Hart wiar rümm, a Kimming klar;
För Stallhaid wiar uck nian Gifar.

„Hans, kik ut de Luk, is de Luft ock rein!“
Det süng an ual Wüff well so fein,
Dat Ual an Jongen moost foll Spit
Instemmi un hör Lieblingslied.

Dö Daanser fan di jonger Slach
Jo lät uck rocht nett üb ’t Gilach.
Man doch di baast fan arki Daans
Det wiar di ualeng Kontra - Kraans.

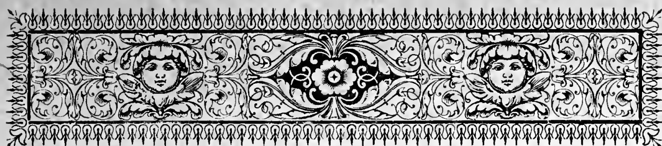
Diar di Daans küdd, moost düchteg swät,
An ick wall ’s nü huuch lewwi lät
An wall jar badd, dat jo so ’n Tur
Jar nemm mei arki, arki Juar.

Dat arken än san Konst probiaret,
An dann uck eg an Par mankiaret.
Dann könn a Bütjtarepsen slütj ütj di Spas,
Dat ütj Guating a Last eg stürwen as.

Guating 1881.

Amalie Iarks
(Amalie Erichs).

An Försjück üb ferring.

Lacht as at eg, a ferring Spriak tu skriwen,
An swarer as jü rocht tu lesen noch.
Doch üb a Spriak allian a Skilj tu sküwen,
As Ünsann; dann an Lunnspriak as at doch.
För Ferringen as det an Skunn,
Wann jo 's eg tu lesen förstunn.
Nög dessegern jaft at noch muarn
Üs dönnen üb Afrikas Hurn.

Un ualeng Tidjen stenn noch ünbidürwen
Üs ferring Spriak; do lig a Grünjstian fäst.
Doch me dön Ualn as üs Spriak uck stürwen;
Do ualeng Wurden swünj me jar un Häst.
Ja, raisi det Lunn troch an sjück!
Huar fanst dü an ualn Gibrück?
Biwissen fanst dü aweral:
Wat wärdeg wiar, leit un Förfal.

Huar as üs ferring Flagg? As jü turewwen,
Diar stolt üs Wopen tri Jongfomnen ferd?
Huar as hör Iar? Huar as üs Wolsprök blewwen,
Diar för a Freihaid Gudd an Bludd förswerd?
Dön Tidjen san wesen, san henn,
Huar Freihaid noch bowenun stenn.
Wi skömi üss nü, an so gaw
Wurd wi dann üss sallew tu 'n Slaw.

Wi skömi üss, di Nöm noch tu bikänen,
Huardör wi Ferringen bireppen wiar.
Man me an främen Wonnriad tupptuspänen,
Det loket muar; det hual wi för an Iar.
 Blaft hirr an diar uck wat tu kurt,
 Skall 't doch me di gratt Welt nü fuurt.
 Di gratt Nöm di könn niks förles;
 Iast mutt diar, wat nuadeg as, wes!

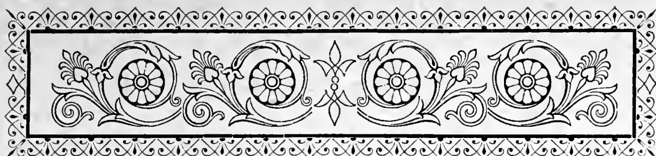
Dann gongt at arken Dai ütj tu bisjücken.
Gewönelk Koost as dann uck eg muar gudd.
Wat ar förtinet woort, witj 'am tu brücken,
An tu at Werk förgongt än Last an Mudd.
 So hält at di Rickst uck eg ütj,
 An iar 'am 't noch sallew ans witj,
 Huarawer, huaram an uck hü,
 Dann as 't me det Grattdunn förbi.

Diaram lät üss för Iar an Aachting strewi!
An Man an Wurd, an arken rocht an lick!
Mei för üss alltidj ferring Wedden swewi!
An üssens Stolt aprocht tu hualn sjück!
 An diarbi an Hart för an Frinj,
 Allickeföll huar wi an finj,
 Jinn Fiinden bi d' Hunn me 'n Förlick:
 Dann fel wi üss lockelk an rick!

An hocker dan ütj Aanjnatt uck öders
Sin Federlunn förlüggent an försmuait,
Di lät wi gung an wanski ham wat beders,
Üs Ünlock, so a kemmen Tidj ham spuait.
 Doch mutt hi uck wedd, det wi hirr
 Üss un sin Wurd uck eg muar kiar,
 An det hi ham sallew bluat skänt,
 Wann hi sin aanj Lunn so förkänt.

Borregsem 1865. **Hinrich Bernhard Jacobsen.**

Di Fresk sin Federlunn.

Huar as di Fresk sin Federlunn?
Komm, wissi 't mi,
Me all sin Maask an Äkerlunn
An all sin Dünner loongs bi Strunn!
Huar as di Fresk sin Federlunn?
Komm, wissi 't mi!

Huar as di Fresk sin Federlunn?
Komm, wissi 't mi,
Me all sin Sarken gratt an blank
An all sin Türner huuch an slaank!
Huar as di Fresk sin Federlunn?
Komm, wissi 't mi!

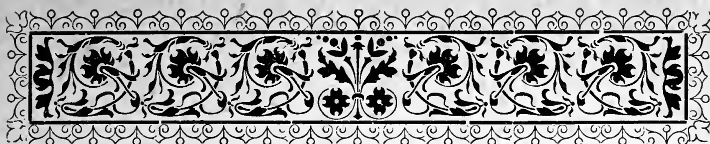
Ap üb a Dick an loongs bi Strunn
Diar stänt an Flagg;
Jü weit ütj auer a Hewer
An sait me gullen Buckstewer:
„Föll lewer duad, föll lewer duad
Üs Slaw san ick!“

Diar as di Fresk sin Federlunn;
Det hiart ham tu.
Tesk Widau an di Eiderstrunn
Binäm 's me san rocht Nöm det Lunn:
At Nuurdfresklunn, det as di Fresk
Sin Federlunn.

Det as di Fresk sin Federlunn;
Det hiart ham tu.
Diar ha sin Ualen pluget
An sanner Aphual wuget.
Det as din Fresk sin Federlunn;
Det hiart ham tu.

Godd lät di Fresk un Fres an Rau
Sin Tidj hennbring!
Biwari ham för Wedersnuad,
För Kraankelsen an iareg Duas,
An du ham, wat ham nuadeg as
Henn tu san Aanj!

A Främ.

A Främ as allerdöggen;
Diar hä 'm 't dach gor ei nett,
All hü uck san dön Mensken,
All hü det Sted uck hett.

Allian üb Fer as 't beder,
Huar all min Aanjen san,
Huar ick min lew nett Mammsprik
Allewen hiar arran.

Henn tüss gung all min Thoochter;
Diar stunn min Nücken henn,
Diar, huar a Leefdi wennet.
Hirr wurd ick nimmer wenn.

Hirr kemm binauet Thoochter.
Min Hart det dä so siar.
Dann arken Dai do theenk ick:
Wann 'k diar nü dach man wiar!

Üs Godd un hugen Hemmel
Förstänt min Klaagin rocht;
Hi känt min Wansker faleg
An träst mi arem Wocht.

Hi lät a Stünjen henn gung
An Dar an Muner lup.
Me all min gudd Bikänden
Kemm ick ball waller tupp.

So föllen san ütjwisset
String Order hält 's un Klüs
Man mi könn 't träst an apracht:
Wann 'k mei, kemm 'k efter Hüs.

Wat wurd det soleg Stünjen,
Wann diar ick waller san,
Huar all min Aanjen wenni!
Je, hat as nettst arann!

Schleswig 1886.

Neggels Jirrins
(Nickels Jürgens)
fan Ollersem.

Bütjlunn.

At Lewent hirr bütjlunn det haget mi ei;
Dat as so förstelld an so nüreg:
A miast Lidj du frinjelk — man föll alltaföll;
Dönn Gratten jo san so ballstjüreg.

Än Plack üb a Welt witj 'k, huar 't beder ham fant:
Det as det letj Fer, min lew Eilunn.
Diar as noch at Lewent natürelk an nett;
Diar hä 'm noch am iasten sin Freidunn.

Diar woort ei so heid an so smichelt, u nan!
Diar kommt at fan Harten so nöggen.
Diar as 't noch rocht ferreng; det sait jo all nooch.
Det hä noch allewen föll Döggen.

Noch muar hual ick fan min Fer, auer diar
San all min Bikänden an Aanjen;
Diar as min lew Bridj: Alltemal ha 's mi leff,
An sallew liaw 'k, det san nian Laanjen.

Diarauer gung lewen, as 't äder of led,
Min Thoochter hall henn tu min Eilunn.
Diar haget at mi, an diar stänt at mi un,
An desseg dach blaft at hirr Bütjlunn.

Schleswig 1886.

Neggels Jirrins
(Nickels Jürgens)
fan Ollersem.

Küdd ick dach bliw bi üsen!

Tufres woort nämen üb a Welt
An hä uck nämen wesen.
Wann ham at baast Lock uck tufält,
Hä 'r dach noch wat tu kwesin.

Man ham skull theenk, dat dönnen lacht,
Diar alltidj bliw bi hörren,
Wiar lockelk an tufres. Man dach
Kemm Surgen bann a Dörren.

Wann socken ei ans san tufres,
Diar bi hör Aanjen lewwi,
Wat skull wi arem Strücker 't wes,
Diar un a Främ fäst klewwi!

Nan, wi theenk äder an uck led
Am üssens Fer, am Üsen;
Wi wanski üss un hörrens Sted;
Wi mad well wes madd Üsen,

An menn do, wann wi diar man wiar,
Do wiar af well biwaret,
Diar dedd üss niks of nant muar siar;
Do woort üss hirr nü swaret:

„Well wiar 'am iar tufres, wann jam
Üb jammens Fer küdd strewi;
Man lickent kam ar Surgen bann,
Do mad 'am öllers lewwi."

Man lickwell liaw ick, kam ick trät
Tüss sanner hunnert düsen,
Do wansket ick mi nant üs det:
Küdd ick dach bliw bi Üsen!

Schleswig 1886.

Neggels Jirrins
(Nickels Jürgens)
fan Ollersem.

A ferreng Sprik.

A ferreng Sprik skall lewwi,
Skall huuch un Iarn stunn!
Diar lät wi nant üb klewwi,
An dedd wi 't, wiar 't 'n Skunn.

Diar san üb Fer jüst nögen,
Diar ferreng liard arann;
Man — hat as allerdöggen! —
Nü snaki 's tjiisk arann.

Skell 'f sock Lidj nü do iari,
Dat 's so „gebildet“ du?
Nan! Wi well 's wat trebliari,
An Luseng mad af 's du.

At Tjiiskin as nian Kluckhaid
För üss üb 't Eilunn Fer;
Det as nant öllers Grattshaid;
Of skull 't wat öllers wes?

Diar tjiisket, as grattmaneg;
Man hi as noch wat muar;
Hi as 'n dommen Toffel.
Sai ham det man un 't Uar!

Mei höbi, dat 'r floken
Wat för üs Ferreng du,
An seker jaft at socken.
At Tjiisk skall üss ei fu.

A Wolsprök fan a Fresken
Hett: „Lewer duad üs Slaw!"
Diar thär uck nant muar tesken;
Det as so fresk an braw.

Fan Mensken well 'f ei Slaw wes:
Skull 'f do fan an främ Sprik?!
Nan! Arken skall 't üss uffles:
Tuch as a ferreng Slik.

Schleswig 1886.

Neggels Jirrins
(Nickels Jürgens)
fan Ollersem.

Soldotenlewent.

Soldotenlewent as ei nett;
Diar könn 'am ei fan spreg.
An wann ick sai, hat 's ball an Plag,
Do thär 'k ar ei am leg.

Ick höbi faleg üb di Dai
Diar mi a Freihaid brangt,
Je, Freihaid, Freihaid as 'n Wurd,
Diar un a Uarn klangt.

Hirr as 'm bünjen, as 'm Knecht;
An Strof feit 'am so gau,
Man wann mi det uck ei unstänt,
A Könnang bliw 'k dach trau.

Dach hocker rocht noch ferreng as
Fan Liff an Sial so deg,
Ham haget tack an Lewent ei;
Diar könn ar ei fan spreg.

Föral ei, wann jü Kommertidj
Skor fullegt üb Plassiar,
Wann di Soldot kurt för jü Tidj
Bi Mamm an Aatj noch wiar.

Mi ging det so: Ick wiar arann
An lewwet hialntal frei.
As 't nü do 'n Wonner, dat 'k Soldot
Ei jüst so hall wes mei?

Nan, ick theenk lewen am jü Tidj,
Diar ick üb Fer hennbroocht,
An am dönn Stünjen, Injer, Dar,
Huar ick a Bridj bisoocht.

Det wiar an mästerlick nett Tidj;
Diar hedd ick föll Plassiar.
Man hirr ha 'k nant. Diaram theenk ick:
Wann 'k diar man waller wiar,

Huar Frinjer an Bikänden san,
Min Aanjen alltermal!
Diar äfter ha ick gratt Förlingst,
Man äfter a Bridj föral.

Schleswig 1887.

Neggels Jirrins
(Nickels Jürgens)
fan Ollersem.

Bi Strunn.

A Fludd stänt huuch. A Wagen brüsi;
Jo skümmi faleg, lonnri, rüsi;
Jo wältri, tümmli, sprütji, rolli;
Jo poltri, tjoltri, sissi, bolli;
Jo kapp do auer för a Strunn
An fluddi ap üb 't slacht witj Sunn.

Diar bütjen sillt an Skapp üb 't Weder.
Hat staampet, slingert, skärt at Weder;
Hat woort huuch smedden, faleg skoltert,
Hirr, huar a Sia so ünwiss tjoltert.
An Braneng sjocht 'am för a Buch.
All loong wiar 't bregen, wiar 't ei tuch.

Nü licket at, üs wann 't förswünjen.
Nü hä „Blank Hans“ at Skapp well grünjen.
A Wagen spel, spring, daansi, wältri;
Jo spütji, sprütji, tiarwi, pältri.
A Lidj fant 't Skapp san wass un Nuad,
Of gor san 's nü all alltmal duad.

Dach widjert wi am 't Skebbslidj surregt,
Hä 't Skeppki noch at Weder furregt.
Del fan a Kumm un 't Däl wiar 't kimmen;
Wilj Wagen ha 't un Iarem nimmen.
Diaram küdd wi fan 't Skapp nant se;
A Wagen wiar so huuch, so gre.

A Sian kemm, a Sian gorrli;
A Wagen kemm, a Wagen borrli.
Nü ratt at Skapp diar waller seker
Huuch üb an Wag, an blanken Äker;
Prummandeg gungt at ap an del,
All hü a Wedern 't uck amspel.

Hü as 't dach möggelk, dat ei teppki
Störtsian det letj maatjis Skeppki?
Dat ei „Blank Hans“ at Skebbslidj fingen,
Mad noch so huuch, so widj sin Lingen?
Me deg Sialidj hä 'r 't hirr tu dunn;
Jo san so lacht ei am tu funn.

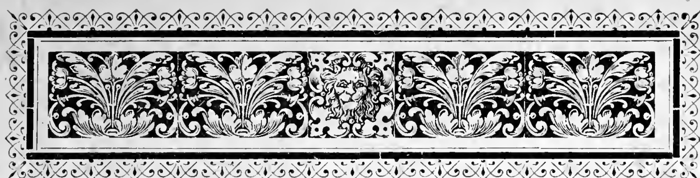
Sock ömrengen, sock ferreng Sialidj
Jo san bikänd üs düchteg Sialidj.
Wär 't klar of Mist, wär 't Sturm of luwen,
Jo bring at Skapp tu seker Huwen.
„Blank Hans“, hirr gungt at lick jinn lick;
Üs Sialidj hiar tüss un din Rick.

A Fludd stänt huuch. A Wagen brüsi,
Jo skümmi faleg, lonnri, rüsi;
Jo wältri, tümmli, sprütji, rolli;
Jo poltri, tjoltri, sissi, bolli.
Dach lickwell sil üs Sialidj wass,
All wat at uck för Wedder as.

Neimönster 1888.

Neggels Jirrins
(Nickels Jürgens)
fan Ollersem.

An hiamelken Braddgung.

Wann a Naacht bigannt tu kemmen,
Glüpp ick letjem bütjen för,
An troch't Weder, troch at Slobber
Kemm ick tu min Bridj hör Dörr.
Tralala! Tralala!

Man hirr un a Koll tu stunnen
As worafteg nian Plassiar.
Jü mutt wedd, dat ick san kimmen;
Diaram lät min Stemm ick hiar:
Tralala! Tralala!

An jü hiart min lasteg Sjongen,
Hä 's mi würtelk uck ei senn,
Halpt mi frinjelk dör 't Slaiwönneng,
Brangt mi tu a Sufa henn,
Tralala! Tralala!

Aatj an Mamm jo lei tu snarken,
Wi ha 't Sköl hirr gans allian,
An wi bliw un Fres hirr satten
Henn tu Maddnaacht of Klok ian.
Tralala! Tralala!

Wat wi snaki hiart 'r nämen,
An det gungt jam gor niks un.
Wi brück nedder Laacht of Lampen;
Üssens Ljochter as a Mun,
Tralala! Tralala!

Man nü där 'k dach ball ei linger.
Bluat än Kleb lät mi noch nemm!
Do gung 'k ütj, diar 'k in san kimmen,
Noch fan firens klangt min Stemm:
Tralala! Tralala!

Öddersem 1880. **Riwert Knütjen**
(Rewert Knudsen).

An goden Höb.

Fan all dön letj Fomnen, so kant an so smock,
As ian dach noch alltidj am nettsten.
At naist Fer bi 't Daans, do försjück ick min Lock.
Fan hör smäk a Kleber am swettsten.
At Lidj jo mei snaki, all wat jo uck well,
Ick hual fan min Fomen ei manner.
Bi Naacht an bi Dai, je, ick könn 't jam förtell,
Ick könn ar ball gor ei muar sanner.

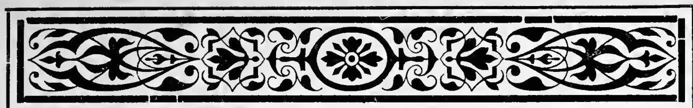
An kemm ick do tu hör, wat as jü do blis!
A Ugen wurd mi do foll Tuarn.
„Wat fröget mi det, dat dü kommst am tacklis"
Sait 's letjem mi in un a Uarn.
Bi Peter Lurensen woort iljeng jo Daans.
Jo sai, diar kemm lisseg föll Paren.
Diar well wi uck henn an me jo gung tu Daans,
An punsi henn tu leder Maren.

An woort at iast Wonter, do well wi 't ütjbring,
Hurra! Wat woort det dach an Frögels!
Hör Alern jo sai! „Ja, nemm man di Dring!
Jongfomnen mutt frei un hör Jögels."
Nü ha ick hör do, an nü wall ick tufres
Hör Lock an hör Lewent biwari.
A hial Dai wall 'k werki an sünneg wall 'k wes
An, wat ick förthinet ha, spari.

An woort at do Pingster, do braddleppi wi;
Do wurd ick än fan a gratt Büren.
Do kupi wi Lunn an uck Hingster an Ki.
Min Wüff feit hör Jongen me 't stjüren.
An Injem do kuardet an spannt min lew Wüff,
An ick skall bäft Oonk satt tu wagin. —
Noch ha ick nian Jongen; noch ha ick nian Wüff!
Ick 'arem Strück san tu biklagin!

Öddersem 1880 (of 1881). **Riwert Knütjen**
(Rewert Knudsen).

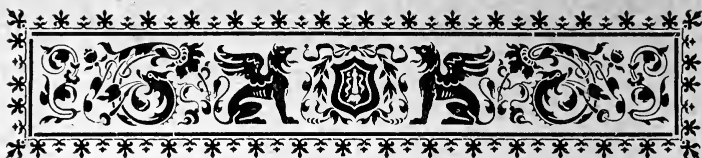
Neis an Uals.

Wat Neis brangst me fan Nuurden?
Laland tapad noch bi Uurden.
A ual Maner hedd 't bi Suuptjis.
A jong Dringer hedd 't bi Luuptjis.
An a ual Wüffan nam an Slög
För 'n nuurdwesten Tög.
A jong Fomnan mennd, jo wiar engelrian,
Man jo mad dach eg sliap allian.

Omram.

Uck an fresk Stemm tu a Könnang, man fan't bütjenst Eilunn.

Diar a Dünner stunn
Trinj am Omrams Strunn,
Diar Strum an Winj
Nian Jinnwer finj,
Diar a Sian rollin
An un Sturmer bollin
Fan Skottlun kemm:
U Könnang, diar min Stemm förnemm!

Frei an huuch san wi bären,
Well söstag Futt,
Noch ei ufskären
Fan di wiar fresk Rutt.
Ick kon ei gichli;
Ick kon ei smichli:
So lät mi kemm,
U Könnang, an min Stemm förnemm!

Tred henn tu mi!
Lucki trinj ambi!
Diar 's loong gratt Waant
Un das bütjenst Kaant
Ual Wetten san swünjan,
Nei Funtjis apfünjan.
Lät fresk Wetten wedderkemm,
U Könnang, an das Stemm förnemm!

A Noordsia as dör,
An üs Maarsk leit 'r för.
Ball nammt a Fludd
Üss all üs Gudd.
Det as nian Kwakin;
Det as nian Wrakin.
Man iar do Wonterfludder kemm,
U Könnang, do min Stemm förnemm!

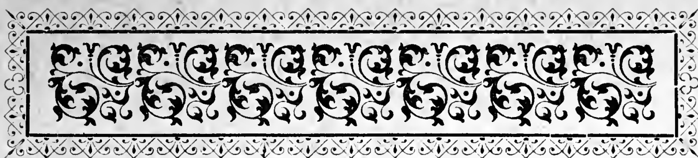
Swar an Brananga gung,
San so wilj an lung,
An hör suartast Naacht
Stänt sanner Laacht.
Tän tau Ialn, Lunnsfeder,
För do Armen üb 't Weder!
Man iar do Wonterweddern kemm,
U Könnang Christian, min Stemm förnemm!

Seenk am üs Rocht
Bi Lunn an Strunn!
Üs Lock det flocht
Fan 't ömrang Lunn.
Skuani ei linger
Di Ünrochtbringer!
Üs Eilunns Sag jü as so emm;
Diaram, u Könnang, min Stemm förnemm!

Godd biwari di!
Seenk uck am mi
För dat arem Lunn
An Dünnam an Strunn
Do turewwen Rochten
Me hunnert Bochten!
Loong efter üss jü lung, lung Tidj
Wall ei, wat loong all skesd, förjidd!

Noorsarap 1840? **Knud Jungbohn Clement.**

An ömrang Liitji.

Skall 'k 't jam ans gau förtell,
Wann jam mi man liaw well,
Hü det hirr as:
Ick liaw, diar san ei föll Lunnan,
Diar so 'n Strunn ha an so föll Sunnan,
Üs bütjen Omram san.

Diar passiarat — Godd beder 't! — föll Ünlock,
An so 'n Tidj ha wi 't grausom drock.
Arkan dä sin Best.
A Wüffhöd lup uck, wat jo könn,
Dat hör Maner man me kemm,
Ütj am an Lot.

A Wüffhöd mutt hirr werki üs Hingster
Fan det ian Juar Puask tu 't öder Juar Pingster,
Mutt aural me,
Mutt plugi an harwi an uck noch se,
Üb Hingster ridj an Riaper tre
Üs a besta Kiarl.

Fan Fomnen as at hial Lunn foll,
An jo san alltmal rosen doll,
Iar jo fu 'n Man.
An wann jo do an Freier nemm,
An iar jo noch för 't Altar kemm,
As a Locht ünklar.

An Harwstam do wann 't Strickan kommt,
Ark Buatskapper do sin Lidj menammt,
Bigannt at Maartlin uck.
A Uastrang san hirr uck man mann:
Fan 't Rantamslua an ap tu a Tann
As ball gor niks muar.

Hirr wäkst — Godd beder 't! — ball gor niks üb 't Lunn.
At miast as Hallam an Hias an Sunn
An letjat Gärs.
Kanninnan, Aier an Beian san hirr.
Wann det noch Koffi an Baarnwinn wiar,
U wat wiar 't üss leff!

A miast jong Lidj mutt far tu Weder.
Üb Waanjer keren wiar üss föll lewer,
Kon man ei bistunn.
Mannang än, diar Wüff an Jongan hä,
Mutt a Ugan lück un a wilja Sia,
Mutt fan jo skias.

An somman wurd hirr uck bistrofat
An fan hör Wüff an Jongan wechraffat,
Dat at grämalk as,
An mannang än kon hirr Juarn lup,
Kon onnerslick an uck biskupp,
Woort niks am sad.

Det as mi sallaw auerkimman;
Ick hedd 't ei stälen, ick hedd 't man fünjan
  Fan 't Rocht un Sia.
Hü Hingers gau küdd 's mi wechsjür
Fan 't Lunn! Kam knap ans tu 'n Förhiar.
  Det seenk ick loong.

An öder Tjüüchnis hirr nü fan:
An Riadman, diar an Lesang nam,
  Wurd hirr bitrappt.
Man det hedd uck jo gor nian Nuad;
Hi sed fiw Dar üb Weder an Bruad;
  Det wiar sin Strof.

Hat as hirr dach rocht kommerfoll.
Üb Omram fel wi 't aural well.
  Hat trackt an krackt.
Jo Godden fan a Sunnan hirr
Jo lät üss sklawi tu 'n Plassiar
  För hörrens Siinst.

Det full Juarhunnert do wurd hi bären.
An Skorpion wurd ei biskären
  An sed foll Gift.
Hü Diwals giftag as hi nü!
Wi beewri, wann wi ham ans se,
  An Strof för 't Lunn.

Wi witj at sallaw am allerbesten:
Un Brockler an uck un letj Resten
  Woort üss tudiald.
Wi fal ham jo uck hall tu Futt,
Dat wi man ei onnergung mutt.
  Wi fel det well.

Noorsaiap 184? **Karsten Paulsen.**

So üs 't hirr wes skall, as 't hirr loong ei muar.

So üs 't hirr wes skall, as 't hirr loong ei muar:
Di Ünrochtfiardaghaid nammt hirr a Bowanhunn.
Well wi üs Rocht sjück, ja wi witj ei huar.
Hirr fu wi 't ei üb dat hirr Lunn.
Hi, diar üss Rocht förskafi skull,
Bidrait üss. Hat as rian tu doll.

Ha wi an Sag an well 't ham klagi,
Witj wi förütj, diar Rocht do feit;
Ham, diar man Jill hä, skall 't well ragi;
At Spriakwurd sait: „Hi hä a Wöit."
Diar 't grattsta Rocht fan a Welt uck hä,
Feit dach nian Rocht, kon'm daialks se.

Wann a Könnang wost, wat wi well wedd,
Do liaw ick, ging 't uck nimmer gudd.
Auer a liagsta Dick hä hi sin Redd,
An det binammt üss Last an Mudd.
Hat as an ünrochtfiardagan Man,
An diarbi bückater üs 'n Tann.

Diar ham bi Wai an Stiger mät,
Gongt ham hall ütj a Wai,
Mai ham ei unlucki för Förtrett.
Det wall dach well wat sai.
Sin Skellamstackan san ei ütjtuspregan;
Det kon 'am frei sai, sanner Legan.

Wi se det alltmal daialks in,
Üs Lunn as föll tu letj för ham.
Wi kän di Föggal all bi a Bian,
Kän ham ginau me sammt san Stamm.
Fan a Noorderwoch as 'r hirr henn kimman,
An a richtag Nöm hä 'r diar uck füngan.

So loong üs dat Beest hirr eksistiarat,
Kon hirr näman lewwi an bistunn.
Diar me Spitsbubanstrekan üss regiarat,
Hi mutt sin Hod delslau för Skunn.
Ham kon nü dach sin Juarn ball täl,
Do as 'r uck ripp nooch för a Häl.

Wi well üs Hunnan ap tu Ellambög fualigi,
Wann a Diwal ham man hali wull;
Do lät det Beest efter a Häl tu skualwi,
Wi well efterskupp för rosendoll.
Di Diwal nammt hall an Laamki un,
Do lät 'r uck was das Oks ei stunn.

Noorsarap 1844. **Karsten Paulsen.**

Auer a Duas.

Det Minskans Lewant as üs 'n Drum;
At läpt henn üs 'n wiljen Strum;
Woort ei nooch am soocht.
An Minsk as üs 'n Bläs foll Winj,
As dalang frisk an stark an sünj
An marn all duad.

So mannang än hä an gratt Bidriw,
Seenkt wass, hi skall hirr alltidj bliw,
  Woort dach niks fan.
So 'n Durhaid brangt üs Gluw ei me:
Wann di ledst Aanj kommt, do well wi 'ns se,
  Wat wi do 'ns sai.

A Duas hi lät ham ei bisteg,
Kommt seker an wass — det kon ei dreg —
  Teeft würralk ei.
An Frag as 't, of hi as wellkimman,
An of wi wurd do gudd apnimman
  Un 't Hemmalrick.

Lät allas gung nü, üs at wall:
Wi witj wass, wat för 'n Wai 't henn skall,
  Stänt stedag eban.
Wann det ledst Stünjgläs do as ütjleppan,
Do wurd wi fan a Welt uffreppan.
  Ja, do skall 't knipp!

Mutt Regnskapp du do fan üs Wesen;
Do hallapt nian Bedgin, uck nian Lesen,
  As fölltaled.
Üb a Welt as 't Tidj ham tu bikiarn
An Godd an Jisum känan liarn
  An hörns Gibett.

Üb an Siaman kommt at hard üb un;
Üb a Sia as 't ei so üs üb 't Lunn,
  Fält Last an Mudd.
Wann Godd do ei barmhartag as,
Do liawd ick seker, liawd at wass,
  Ging 't nimmer gudd.

Förförang üb a Welt as widj an sidj.
Wann 's bedgi skell, mei 's lewer ans stridj,
  As dach Ünrocht.
Ha 's gudd tu drankan an tu iidjen,
Do woort Godds Wurd hialndall förjidden,
  An gor ei am soocht.

Noorsarap 1845. **Karsten Paulsen.**

Auer Simon.

Un Söddersarap üb 't ömrang Lunn
Diar wennat an letjen Kiarl, lepp hall ans bi Strunn,
  Küdd Hüssang driw.
Det wiar an letjen starkan Man;
Skull Baarnwinn skeenk, do skeenkt 'r Tron.
  „Uhei!“ sad Wögen.

Un sin jong Juarn skod hi 'ns efter 'n Stian;
Do flog ham 't Rudderlup un 't Bian.
  Jan duri! Au!
Do lepp hi tüss, blät üs 'n Swinn;
Do moost Elen Samman ham gau förbinj,
  Stät an Slont un 't Hol.

Diar kam ans 'n Hulk bi ham un 't Hüss,
Do lepp hi furt, lepp fan sin Wüff,
  Wiar baang för 't Hulk.
An üs hi lucket onner a Wönnanger diar,
Do sig hi, dat 't san Naiber wiar,
  Di Deidel ja!

Hi fol uck aur Buurd bi a Nuurdaanjang Küst;
Do soocht wi, det wiar wass sin Ledst;
  Man det ging gudd!
Det iarst, diar hi tu ham sallaw kam,
Wiar: „Wech me det Göntji Rickleffs Krom!
  Sock mai ick ei.“

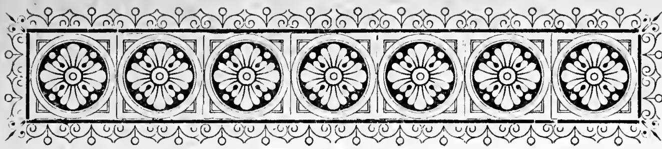
Di Man hi kon rian allas magi;
Sogor me a lacht Hunn kon hi ham ragi,
  Gor Swawalstoker sker.
Me jü lacht Hunn as nian Spos tu driwan;
Jü as a best uck bi det Driwan;
  Jü slait uck wass.

Di Man as gratt; san Nöm as letj.
Me söwan Juar ual lai 'r noch bi 't Tetj.
  Det dedd ham gudd.
Fan di Q. Stamm hä 'r uck letjat füngan;
Man hi as dach ei so rocht unnimman
  Un 't Grattmans Buck.

Diar noch muar fan ham wedd well,
Jo mutt hi 't jo man sallaw förtell.
  Hi dä det nooch.
Hi wennat, diar ham ap fragi wall,
Bi Hark an Elen hör Njoksstall.
  Di Deidel ja!

Noorsarap 1845. **Karsten Paulsen.**

Det Gibett.

Hocker iansam satt un Komer
An batter Tuarn wäpt,
Diar plagat woort fan Kommer
An binaud as am sin Hart,
Wann hi turagg ans luckat
Un jü förgingan Tidj,
Sin Hart ham grausom kluppat
För Angst nän Riad ham witj:
Di fal del üb sin Knöbbian
An lucki ap tu Godd;
Di fualgi trau sin Hunnan
An bedgi un sin Nuad.
Do woort sin Hart ham lachter;
Do kommt san Godd ham nai;
Do feit hi rocht tu wedden,
Wat 'n trau Gibett wall sai.

Noorsarap. **Jakob Lorenz Engmann.**

Det ömrang Lunn.

Det ömrang Lunn det as man letj
An mager uck diarbi;
Nian Klei klewwat än hirr tu a Fett;
Man Sunn stofft trinjambi.

Diar 't nü man letj an mager as,
Kon arkan lacht bigripp,
Dat hirr ei föll Förmögan satt
Un det letj sunnag Rick.

Ja, wiar 't hirr noch, üs 't hirr ans wiar,
För 'n söstag, söwentag Juar,
Wiar 't hirr tu wennin wass Plassiar;
Dann näman läs hirr Nuad.

Do drabd 'm Sommerdai üb 't Lunn
Nian Karman hirr bi Hüs;
Arann tu bliwan wiar an Skunn;
Sock än mad näman lis.

A miasten for un jü diar Tidj
Fan Rott- an Amsterdamm,
An arkan wiar det do uck glick,
Wat Wai, dat hi henn kam.

Uck föll Kopteins an Skappers fon
Ham jü Tidj hirr üb 't Lunn,
An hör Försiinst wiar a miast Tidj gudd;
So kam föll Jill üb 't Lunn.

Do ging Koptein, do ging Matrus
Alltidj bikläst me Wäb;
Am Duckan Kluader do tu funn,
Ham näman wat mark lät.

A. Wüffhöd hirr bidräw at Werk
Sommer an Wonterdai,
An det bistelld jo sanner Förtrett;
Me a Wiard kon 'm det sai.

An Wossam, wann a Grünj apsuaid,
Do kam jo üb a Bian.
At Njoks fan Hüs an ütj üb 't Lunn
Dat jo det iarst küdd briad.

Do wurd diar plugat, harraft, senn,
Am Berri hirr tu funn;
A Wüffhöd det allian bisträd
För 't hiala ömrang Lunn.

Wiar 's hirr me klar, bigannd 's me 't Hias.
Dach dürat det ei loong;
Do kam a gudda Mederles;
Do moost a Senn un a Gank.

An Maarlam äder an Injam led
Dräw jo hör Werk me Flitj;
Wann 't Foder nü bireddat wiar,
Do stedd a Rog uck ripp.

Di skär jo alltamal do del;
A Senn wurd gor ei brückt;
An det wurd uck föl nöggener,
Üs wann det hauan wurd.

Noch alltidj flitjag wiar hör Hunn.
Rocht föllen moost nü saarsk,
An ödern kerd at Njoks üb 't Lunn;
Hat skräd nü henn jinn Harrawst.

Nü wugad arkanän me Kräft;
A Pluch kam un a Grünj.
Ham sig do tu me Hallap an Mächt
Tu funn at Siad un a Grünj.

Nü wiar 's üb 't ledst diar uck me klar,
At Bütjenwerk as denn.
A Ki jo kam nü uck tu Stal.
Hat skräd am 't Markas henn.

Nü bigannd för jo det Sattenwerk.
För Oll hedd jo nian Waant;
Nü spon 's an wuff 's an magad Wäb
Bi Dai an uck bi Naacht.

Ha 'f nü ball all hör Werkan hedd?
U nan! Diar as noch muar.
A Karman 's me tu strickan hedd,
An det wiar dach an Tur.

A miast Tidj wiar 't an ualn Man;
Tau Wüffhöd wiar me ham.
So sträg jo henn am hör Gitall
Bet tu a ledsta Tann.

Di ual Man, diar do Skapper wiar,
Ferd at Kommando uck,
Repp: „Krassen, hali 't Isen in!"
An: „Kerrin, sträg a Fock!"

Dach wann jo so 'n Dai werkat hedd
An kam an Injam tüss,
Do sorst jo det dach ei förtrett;
Det broocht jo Jill un 't Hüss.

Uck Guarder hedd jo tu jü Tidj;
Det lockat lewan gudd.
Jo stenn twesk Omram an twesk Knipp
Un an letjen smälen Fludd.

Jü Tidj stedd bütjen Noorsarp Strunn
Uck noch an gratten Fuurd;
Di lewerd Rochan nooch för 't Lunn
An sparad föll üb 't Bruad.

A Sunnan wiar do düchtag gratt;
Föll Selgar lai ar üb.
Do rust jo willams ütj bi Naacht
An broocht an Segan tüss.

Jü Tidj as henn, kommt nimmer muar,
An näman muar föll hä.
Hat as föll öders fan Natür;
Det kon 'm daialks se.

Jo rick Lidj san miast alltmal duad;
Hör Güder san ütjskafft,
Förkäft föll wedder am 't lewa Bruad;
A Nuad well diartu draft.

A Norangswaier üb 't Lunn san letj
Föral för di letj Man.
At Strickan gongt nü uck ball wech,
Am dat 'r nian Uastrang san.

Uck Guarder sjocht 'm nü ei muar;
Dann jo bring nant muar in;
Förlät ha 's uck a Rochanfuurd.
Det allas as förbi.

A Sunnan san nü uck wechswolld,
San letj an liag diarbi.
A Sia hi hä jo miast wechspelld.
Me a Selger as 't förbi.

Kopteins sjocht ham hirr uck ei muar.
Det as dach snorrag nooch.
Soball diar än kommt üb a Tur,
Hi üb 't Sted do fan üss tjocht.

Det Wäb kommt nü ball hialndall uff;
Hat skall nü Lokan wes;
An diaram as jo un an Ruff
An letjen Jillpung lens.

Di Mudi as hirr fürchterlick,
Föral bi a Wüff hodsdracht.
Ball gung 's ans krümm an ball ans lick,
Dat hör Kluas man mudis satt.

Nü kommt 'r noch an grattern Fiind;
Di brangt föll Jill fan 't Lunn.
Wann di man iarst förbannat wiar,
Küdd fölln jo beder stunn.

Det as di stringa Baarnwinn,
Diar hirr noch föll brückt woort.
Föll bütji 's hirr för Riaper in,
Lis öders lewer Nuad.

Dach föllen se det uck all in,
Hü fir 't di Baarnwinn brangt.
Diaram lät jo hör Süppan bliw,
Well lewer swett Moolk drank.

Fan dönnen, diar a Riaper tre,
As noch an gratt Gidial,
Diar grausom hall a Buttel se,
An Puns mutt ar un liaw.

A Wüffhöd, mutt ick dach bistunn,
Werki noch flitjag hirr;
Man dat jo me tu Strickan gung,
As loong me jo förbi.

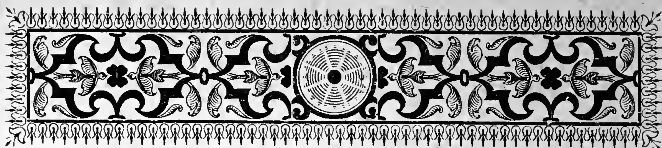
Wann 's nü ans me tu Strickan kam,
Skull jam man ans üb lett,
Wat a Welt diarför an Wonner un nam!
Jo skräw 't un 't Wochenbled.

Nü well wi höbi, dat at ball
Ans för üss beder woort.
Wann a Minskhaid ham man beedri wall,
Üs Godd san Segan woort.

Nü lewwi 'm well! Ick mutt nü slütj.
Üs Herr Godd wes me jam!
An hirrme as min Liitji ütj.
Ha 'm all an goden Naacht!

Norsarap 1849. **Jakob Lorenz Engmann.**

Woss an Puask.

Woss an Puask kemm me arköder,
Jo frögi at Minskenhart.
Woss an Puask hiar tu arköder,
Wissi bias Godds Federhart.

A Äkern, a Was wiar birewalt;
A Wonter hi wissat a Duas.
A Woss magat frei, wat birewalt,
Wat bünjan hedd Wonter san Duas.

Lew Woss, dü beest üss wellkimman!
At Lewant as arkans Frinj.
U wiar dach a Duas wechnimman,
Bläw 't Lewant alltidj trau Frinj!

Hat stänt so well, an wi frögi,
Wi högi üss auer üs Puask.
A Duas as duad, an wi högi
Üs Christenhart me a lew Puask.

Man Jisus wiar dûad, wiar birewalt;
Hi lewwat; hat 's lesag at Gräf.
A Puask magat frei, wat birewalt,
Bidobbat, bistobbat un 't Gräf.

Man Duas, nü beest dü wellkimman
Man Jisus, Woss, Lewant an Frinj!
Man Jisus hä a Duas a Mächt nimman,
A Christ hä 't Lewant tu Frinj.

Noorsarap. **Christian Johansen.**

Efterrepp tu Könnang Christian VIII.

Diar as bidrüwat Tissang kimman
Fan a uaster tu a waaster Kaant:
A Duas hä üss üs Könnang nimman;
Tu a Sommer üssens Krisjon waant.
Wi soonki ham, dat hi so flooks,
Dat hi so hall üs Lunnan soocht.

Hi ging madd üss lickus an Feder,
Sig hall, dat wi henn tu ham kam.
Hi kam tu üss aur Lunn an Weder,
An willams uck sin Wüff menam
An gratten Surg brangt üss dat Juar:
Üs Könnang Krisjon kommt ei muar.

Fan 't ian Eilunn aur tu det öder
Reppt ar an Klok fan arki Sark:
Könnang an Freskan finj arköder
Ei muar, an at fresk Hart mutt wark.
Üs Jongansjongan well 'f förtell:
Hi wiar so gudd, regiarat well.

A Skossen lei trinj am üs Lunnan;
Wi könn ei me tu sin Lick kemm.
Man alla Freskan fualgi a Hunnan;
Godd wall wass hör Gibett förnemm;
Dat arki Könnang lick so frai
Üs hi at Lunn regiari mai!

Noorsarap 1848. **Christian Johansen.**

An deg fäst Bollwerk as üs Godd.

An deg fäst Bollwerk as üs Godd;
Hi kon üss well förswari.
Hi holp so trau un arki Nuad,
Wal üss nü uck biwari.
Wat wet dü, ual Knecht?
Wet dü noch linger fecht?
Jawell, dü beest noch rick;
Dü wäl ei fan üss wick.
Huar as well dins gilickan?

Me üssens Mächt as nantang denn;
Wi ha so gau förlesen.
Man me üss färt an starkan Man,
Hä alltidj me üss wesen.
Wedd 'am, hocker 't as? —
Jisus! — Det as wass!
Hi stänt üss üb Sidj;
Ham hiart Lunn an Lidj;
Hi blaft, ja, hi blaft bowan.

Wann a hial Wärlt foll Dönnern wiar,
Wi kemm ei un her Klauan.
Hat magat nant. Hi wall üss hiar,
Brangt allas ball tu rauan.
Wat glisast noch, dü Ual?
Näman känt din Mual.
Dü feest üss ei muar fad:
Wi stunn un Godd sin Gnad.
Ual Knecht, dü könnst uffdaansi!

A Skraft stänt fäst. Jo lät 's well stunn
An fu nän Soonk. Wat fragi
Wi efter jo? An huger Hunn
Wall nü madd üss apragi.
Nemm 's üss uck üssens Gudd
An Wüff an Jongans Bludd,
Wi reegni allas nant:
Godd nooch her Hunnan bant
An lät sin Rick smock delkemm.

Noorsarap 1850. **Christian Johansen.**

Jü üntrau Bridj üb Sall un Eidam.

Jo wiar me 'rköder tu Piadersdai;
Jo stenn me 'rköder bi Dörr,
Hedd arköder leff, wull 't näman sai,
Wat jü ham löwat an hi hör.
Man kemm Harwststurmer, an stofft 't Sunn,
Kemm a Sialidj am, as Bu ar madd.
Dann mai 't hiala Sallranglunn
Wedd: Uas an Bu san Bridj an Bradd.

Bu: „Ick san di trau, an me Hart an Sann
Bi di, min Uas, wann a saalta Sia
At Hod mi swait, an kemm 'k wedder bann,
An bruckat Flennerk magat wia.
Nant tänt, nant hagat un firens mi.
Min Lock ei diar, min Lock arann.
Dü blafst mi trau, — ick swalk' för di —,
Ick du ei, dü deest ei so 'n Sann."

Uas: „Nan, wass an seker, me Hart an Sann
San ick bi di, wann a saalta Sia
At Hod di swait, an kommst wedder bann,
Do stunn ick all un Budderlia.
Nant tänt, nant hagat mi, an tu Weg
Gung 'k ei muar henn, stunn ei bi Dörr.
Ick bliw di trau, wall di ei bidreg.
As an Bridj üntrau, Godd luanat hör."

Hi as wech. Miad grenat; Kubban kemm.
A Mädern hau; a Skardern sker.
Nurdwaastwinj bollert; a Dar uffnemm.
Led injam tau tu Keidam ker.
Jo san ütjtaalkat; jo satt so stall.
Jo kemm un 't Liagans. Jü woort so fuuch:
Uas: „Pua, hiarst at grennan? Diar stänt ar all?“
Pua: „Uas, wes ei trong! Nü gongt 't am huuch.“

A Mun skintj wedder. Singhuger stunn
Üb 't Hias so jonk sant ualang Tidj.
Uas, witjst ei muar, wat me Müss an Hunn
Dü löwatst ham, diar widj an sidj
Sin Hart di warat? Skall so 'n Hart breg?
Pua: „Diar as üs Hüss, an Hüss üs 'n Slot.
Ick stell min Wurden, wat mutt bidreg.
As 't onkans iarst, di Ual un 't Kot.“

Ual Pua as narrat. Tüss kemm do tau.
Bias Ualn möömk ar well so ät.
Wat jo ütjöwat, det ging so gau;
Dön Ualn hedd sock Diaden rät.
Do Ualn: „Nü magat Braddlapp me Bul bi Bul!
Satt jat nü fäst, satt drügg an gudd,
Wat Ualn ha Rau, dat onkans Bul
Bihellen blaft för onkans Bludd.“

Wat dach an Puhee fan so ei muar!
Hial Eidamsarap as üb a Bian.
So 'n Braddlapp wiar ei un twuntag Juar.
At Jat foll Waanjer henn un ian,
An üb bias Äger a Flaggan wei. —
Me Hüw an Korrall kommt jü stolta Bridj,
So huuch an briad, kon hör ei swei,
Kon hör knap rer för all dön Lidj.

Bridjlafster, fadi 's, laft hör üb Waanj!
Jü skürnt, jü blinkert un a Sann,
Satt bi hör Braddgung me an stolten Braanj;
Hör Alern bäft, from Omi arann.
Nü gongt at fuurs. A Fuurman ratt,
Bigannt san Spruch an krönat 's huuch.
Hat gongt tu Keidamsark förbi at Eidamgatt.
A Singhuger kemm. A Bridj woort fuuch.

Diar stänt an Wüfthod, so ual an gre;
Jü luckat so fäst an so wass.
A Bridj jü reddalt, wull 't leffst ei se.
Hör Tronghaid gongt jü Ual ei mass.
A Hingster stunn stall, well ei uffsted.
Jü Ual jü flippat, fä hör Buck:
„Jam Keidambür, Eidambür! Hirr 's Uas hör Bled:
„An Heks!“ sait 't Tiakan, sait hör Luck.

Nü, Fuurman, dial an spreg jinn jü Ual!
Sai ap, hü Uas hör Sagan stunn!“
A Fuurman sprächt me an skalwin Mual:
„Üs Uas as madd a Baasten üb 't Lunn;
Jü as nian Heks. As üs Uas üntrau
An hä 's an ödern 't Jawurd denn,
Mai Sonner an Laid 's un Ärdark slau,
Do ha 'm üss för a ledst Tooch senn.

Jü Ual racht hör ap. Jü luckat wass.
Jü luckat am huuch. Hat woort jonk.
„Wat a Fuurman sad, gongt jonk ei mass!“
Wat 's det? So laacht an wedder jonk
Wat bewert a Ärdark? Wat sonnert,
Sonnert an laidacht henn un ian?
A Winjer horrli. Un Grünj hat lonnert.
Jo stunn so stall, pall üs an Stian.

A Ärdark ham laft, a Ärdark raft.
Dön fiw jo soonk; hat klapat tup.
Jü Ual bi a Wai stänt seker an blaft.
At Lidj fan a Waanj; a Hingster läpals lup.
At Lidj kommt tüss. Godd hä grattam diald:
Hi sad fan Hemmal: „Wreg, wreg, wreg!
Hual 'm trau, wat 'm löwat!“ — so hä hi diald —
„An hual 'am 't ei, do: wreg, wreg, wreg!“

Noorsarap. **Christian Johansen.**

Tu Könnang Christian.

Lunnsfeder! Dü kommst jo rocht tidjalk tu
'tLunn,
Biträtstall a säkst Tooch a ömrangan Strunn!
Diaram as föll Frögas.
Üs Hart ja det högat
At Lidj üb det Eilunn, bidickat me Sunn.

Üb 't Fästlunn, so hiart 'm, diar täl 's üss ei föll.
Wi hiar tu a Letjen; det wiitj wi uck well.
Man det kon nant hannri,
Üs Wärs ei fermannri.
Wi se 't jo, üs Könnang hi hält fan üss föll.

Det se wi jo, muar noch a Könnangin uck!
A Könnangin — Hurra! — hä gudd üss tu Buck.
Wann jü nant fan üss hell,
Üss letjat of niks täld,
Do hedd jü uck wass ei bisoocht di Sunnhuck.

Hual jat föll fan üss, wi hual uck föll fan jonk,
An wiar wi wat water, do skull ar an Bonk
Fan Jill tu an Mialtidj
För Krisjon an sin Lidj,
An wi wull diar Vivat an Hurra bi sjong.

Man leider wi ha niks un üssens Fermocht.
Diar letjat a Welt känt, det uck jo well sjocht.
  Bi Strickers an Sialidj
  An Büren un das Tidj
At Grattdunn alltföll üb a Hüsshualang tjocht.

Wi höbi, hirr jillt do a Wall för a Dod.
Bitwiiwli ei Könnangs an Könnangins Gnod!
  Regent, bliw gudd jinn üss,
  Badd wi, iar wi gung tüss,
An halp üss, wann 't nuadag woort, uck dör a Dod.

A Könnang an Könnangshüss gung 't all tidj gudd!
Godd hual stedag üs Federlunn fäst üb a Futt!
  Hi stark di, Lunnsfeder!
  För di as nant beder:
Wann dü heest san Bistant, do heest dü nian Nuad.

Dü heest üss, u Könnang, nü tidjalk bisoocht.
Filicht — Godd hi witj hat — as 't nü a ledst Tooch.
  A Duass kon üss wechnemm;
  Wi se 't jo, iar wi 't menn,
Do hett at tu Gratten an Letjen: Hat 's nooch.

As 't nooch an nammt, Krisjon, Godd ball di
    tu ham,
Biwarat dan Sönn üss di Oldenborgs Stamm.
  Ham an sin Gimolin,
  Ham an sin Gimolin
Lock, Segan an Frögas, det wanski wi jam!

Nebel 1846. **Hinrich Feddersen.**

An ömrang Liitji.

Min Bredder, am fergnögd tu lewwin,
Do hiar 'am tu, kon ick jam riad:
Tufreshaid as dach üs Bistrewin
An alltidj ha gudd Riad an Diad,
Dat wi jü Tidj, diar wi hirr san,
Nett Fres an Rau ha bütj an bann.

As än uck arm, di öder ricker,
Tufreshaid as doch alltidj best.
Alltmal san wi üss diarun licker:
Wann 't ei rocht gudd gongt, waant üss Träst.
Ha wi do näman, diar üss rät,
Do wurd wi ball di gudd Wai trät.

Am 't Ünlock nü biför tu kemman,
Sjück di an Wüff, diar rocht gudd as.
Do feist dü iarst man tu fernemman,
Wat hirr tufresalk Lewwin as.
As do din Hart uck noch ans swar,
An gudd Wüff magat allas klar.

An rocht gudd Wüff jü stänt di immer
Un Fröid an Leid jo bi alltidj
Me Riad an Träst, ferlät di nimmer
An stänt di lewan trau tu Sidj.
Diar so 'n Wüff feit, so trau an brow,
Kon sai, det as an Goddesgow.

Man am bi sock an Wüff tu kemman
Diar mutt 'am ham föll Möit am du.
Jo stunn ei bi da Wai tu nemman;
Ham fant 's ei me da Ugan tu.
Diar skall am soocht wes aueral,
Diar ei me Flitj bidraanj wes wall.

Lät Güder ei din Ugan blendi,
All hocker di uck diar tu rät!
Det Jill lät ham hial gau ferswendi,
Föral, as iarst din Leefdi trät.
Dü sjochst din Ünlock do nian Aanj.
Hat as tu led; dü beest bidraanj.

Diar as all mannang än dör ferföret,
Kam un at Ünlock, iar hi 't wost.
Det Jill hedd ham sin Hart bitöret;
Man ball ferluss hi Mudd an Last.
Iar hi iarst sig, hat ging tu Kaant,
Do markt hi, dat ham Leefdi waant.

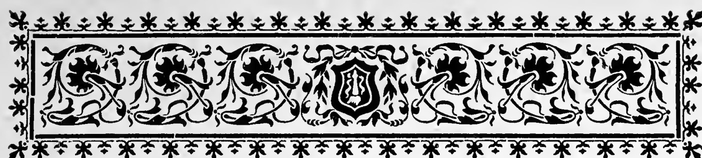
Nemm di an Wüff rocht efter Sannan!
As jü uck arm, det dä ham nant.
Hä jü man Warramk för di fan bannan,
As jü man munter sünj an kant,
Do fanst dü nooch an sanner Nuad,
Wat dü hirr brückst, tu 't Lewantsbruad.

An gudd Wüff, so sait jo da Bibel,
Jü as her Man an goden Träst.
An bös Wüff oberst as an Diwel;
Jü as her Man man bluat tu 'n Läst.
Diar so 'n Wüff hä, wiar 's noch so rick,
Mad lewer lei bäft Hofwalldick.

Un 't Freian as föll un gilegan,
Diar hirr tufresalk lewwi wall.
Man wi mutt badd am Godd san Segan,
Dat hi üss biständ aueral.
Dann öders san 'f me all üs Kräft,
Hü wi uck du, dach alltidj bäft.

Nebel. **Krisjon Iarken**
(Christian Erichsen).

Auer Omram.

An Eilunn'an fan letj Bisteck as Omrams Lunn.
A Helft 'r fan as Dünnam me Strunn;
Di öder Helft as uck man för 't miast
An sunnagan Grünj, bikläst me Hias.
Un enkalt Steden tu a uaster Kaant
Wäkst Gärs tu Foder, diar wi miast waant.
Wann Gesang muar wiar an uck Foder,
Do hedd wi uck muar Moolk an Oder,
An uck tü üssens mager Gredd
Muar Kurn tu bauan, Njoks an Gedd;
Wi hedd hirr do ball sallaw nooch,
Bruad tu a On, Fläsk un a Krooch.

An fragat 'r hocker, wat wi do brück
Üs Ialang, ick fertell't ham glick:
Ball bran wi Hias, ball Holt, ball Türraw,
An somman Halm, Sjabnjoks an Serraw.
A Türwer wurd grewan üb Sunn an Noorsmiad,
An an Wossam slau Wüffhöd me Lenn at Hias;
Wann 's drügg san, wurd 's üb Waanjer tüss kerd.

At Iad woort fan Hüssam üss me Buaten tuferd.
At Branholt, jüst ei föll, fu 'f uck diar fan dan.
Willams woort bi a Strunn uck wat fünjan 'r fan.
At Hallam un a Dünnam brückt a aram Man.
Jo bran 't ei allian, man tre 'r Riaper uck fan;
Jo skär 't me a Sackal an dreg 't un Barner tüss;
A Riaper wurd brückt, wann drewwan woort 't Hüss.
A Dünnam also san uck tu Giriw an Natt:
Bring 's jüst ei hial föll, bring 's alltidj dach wat.
Karninnan un Höl ha her Wennang diar;
Ham fangt jo me Strickan fan mäsang Wir.
Her Fläsk woort hirr iidjen, her Skannan fersänd
An fan a Huddmagers tu Hudder unwänd.
Un a Dünnam waaks 'r suart an ble Beian uck;
Dönnan plokat 'm, dä 's un a Klobb of an Muck,
Drait 's do un a Hunnan an gongt 'r me tüss,
Att jo un Rau an frögat at Hart an a Müss.

Godd surragt uck noch öders för üss üb dat Lunn:
Hi sänt uff an tu an Skapp üb a Strunn;
Det brangt do wat Jill an drait 'r me tu,
Dat kal Kropan an a Hüssang wedder tu gudd wat fu,
Dön Iarsten nei Kluader an wat rünjer Pleg,
An dassen bliw uck ei hialndal un a Steg;
Wat 's un kurter of linger Tidj lessen ha,
Woort ferbedert an holpan; jo kemm nü un Stad.

Dach wat a grattst Fordial üb 't Lunn üss skull bring,
Det san a Sialidj. Godd lät jo 't giling
Un her giferalk an bisweralk Ambacht üb Sia!
Hi lät 's fan her Biruf ei aurluff wurd an wia!
Hi jiww 's un Giforen an goden Mudd,
Uck an from Hart, Lock an sünj Bludd!

A Siafaard, licküs för 'n föftag Juarn di wiar,
Lät 'r wedder so wurd! An Wellstant kam hirr.
Det letjat, diar 'r as, woort fan Tidj tu Tidj manner.
Muar brück 'af üs do; man a Jillpung as sanner.
Finer well 'f wes, üs a Ualangan wiar, as 't Jill
uck man mann.
Licküs dönnan well wi 't magi, diar noch temmalk
wat san.
Ham fullagt bluat a ödern sanner Bireegnang an Plan,
Biseenkt an fragat ei: „Huar fu 'f 't Jill 'r tu fan
dan?"
Ham käft man so loong, üs 't gung wall, üb Burrag,
Det wes wat 't wall, lewwat well för 't iarst
sanner Surrag.
Man seker, diar det dä, woort fan ham sallaw bidraanj,
An o linger, o muar skratt 't tu 'n bidrüwaten Aanj.
Wat 'm hedd spari skulln, felt 'm, dat det än
nü waant,
Man alltled: A Kredit as wech an 't Jill rian tu Kaant.
Ham sjocht ham nü un a grattst Ferleganhaid un
sock an Nuad,
Dat 'm ooft ferkupi mutt a Kluader för 't nuadagsta
Bruad.
Wat wiar 'm dach, wann 't so gongt, ünbidrewwan
an domm,
An näman wonnert ham, dat 'm muddluas woort
an stomm!
So huuchfiardag, lachtsannag an soochtluas ham wiar,
Moost entalk natüralk un 't Ünlock än fer!

Diaram hark 'm, lew Loonslidj, an fulgi 'm man Riad:
Pasi 'm üb 't Jill an Fersiinst! Dann un an siis-
nan Triad
Hingt 't Lock, wann 'm 't ei me Ferstant unwänt;
Godd hä 't üss jo man tu üssens Prew tusänd.

Di diar 't me Auerlei tu binattagin strewat,
Det wall sai, diar sünnag an efter san Stant lewwat,
Di bihält 't me Frögas an soonkat san Godd,
Lewwat ham tu 'n Iar an last nimmer nian Nuad;
Di kon gudd du an plegi ham sallaw ei allian;
Man uck ödern, wann 'r wall, kon 'r hallap üb a Bian.

Nebel 1844. **Lorenz Friedrich Mechlenburg.**

Tu Könnang Christian VIII.

Dat wi di wedder se,
Baast Könnang, as üss me,
   Diaram noch muar,
Dat a Könnangin uck kam
An 't tu gimian ei nam,
Skuans wi man ring Lidj san
   Üb dat hirr Lunn.

Man efter jonkans Rang
Hiard hat jonk tu emfang
   Me gratt Puhee.
Dach üb das ömrang Strunn,
Üb sock an mager Lunn,
Bikläst me Hias an Sunn,
   Diar waant wi föll.

Wes do me üss tufres,
Wann wi nü för jonk tred:
  Sanner gratt Stad!
Wi menn 't allickwell gudd,
Löwi jonk Gudd an Bludd,
Iari jonk, ha jonk leff
  An badd tu Godd.

Könnang, trau un din Amt,
Wat man fan a Hemmal stammt,
  Det jiww di Godd!
Uck di, from Könnangin,
Seegn Godd! Hi hual di sünj!
Hi lät jonk Frögas finj
  Noch mannang Juar!

Wi frög' üss, soonki Godd,
Dat jat so 'n Iar üss gonnd
  Un dat hirr Juar.
Höb', dat tufres jat san,
Tu üss ans wedder kemm
An üssens Stemm fernemm
  Me wallag Uar.

Nebel. **Lorenz Friedrich Mechlenburg.**

Hurra för a Könnang!

Hurra för a Könnang!
Hurra för a Könnangin!
Wes jat wellkimman
Üb das bütjenst Huck!

Me Stad könn wi üss ei apdu;
Wann wi at daialks Bruad man fu,
San wi tufres an soonki Godd
An üssens Könnang uck.

Hurra för a Könnang!
Hurra för a Könnangin!
Wes do wellkimman!
Wi menn 't rocht well.

Wi hedd jonk dach so hall biiard
Me muar Puhee, so üs hat hiart;
Man hat gibrächt üss un a Mächt,
Wat rochts för jonk tu dunn.

Hurra för a Könnang!
Hurra för a Könnangin!
Godd skeenk jonk Frögas,
Huar jat man kemm!

U Könnang, dü beest brow an gudd;
Dü surgst för üssens Rocht an Bludd.
Wi fel det well an ha di leff
An well üss tu di hual.

Hurra för a Könnang!
Hurra för a Könnangin!
Godd lät jonk lewwi
Noch mannang Juar!

Nebel 1860. **Lorenz Friedrich Mechlenburg.**

Vaterunser.

Godd alla Minskans Feder,
Det wes üb 't Lunn of 't Weder,
Wes hallag üss dan Nöm!
Din Rick lät tu üss kemm,
Dan Wall üs Hart innemm!
Du üss at daialks Bruad!
Biwari üss för Nuad!
Tujiww üss üssens Sann!
Nian Iarag wes un üss bann!

Dü heest a Mächt an Wall,
Beest uck jo aueral.
För di leit allas eban;
Dann dü heest allas skeban.

Nebel. **Lorenz Friedrich Mechlenburg.**

Sidj.

Knütj Bruller Knütjen (Öwenem), Üs lew nett Mammenspriak 7

I. Ualeng Stacken.

A Bai, a Redder (aasdreng) 11
Rörd Jappen (Wracksem), Bu Redder. . . . 14
Pay Jensen, (Wracksem) Trintj' an Drügg Sesen Braddleppsdai 16
Diar wull an Bür ans äder apstunn. 20
Christian Carl Quedensen (Sölleraanj), A Hemmelswai. 22

II. Nei Stacken.

Aasdreng.

Öwenem.

Knütj Bruller Knütjen, Lew Eilunn Fer. . . 27
Mutt ick ball 28
Üs Frinjskapp. 30
Tu 't Konfermiarin. 31
Bi 't Ütjbringen tu sjongen 32
An ferring Düntji. 33
Wilhelmine Petersen, Efterrepp tu üs lew ferstürwen Frinj. 35
Tu Tine S., fördraanj un 't Waasterlunn. . . 36
Tu Friederike S. 37
Ida Jacobs, Adjis. 39

Aalkersem.

Sidj.
Simon Reinhard Bohn, A Böd efter a Iadgrewern . . . 40
Könning an Präster. 48
Bür an Siaman. 54
Üs ick noch letj wiar. 59
Taw Lickstianer. 61
Kriak an Müss. 63
Di Gülbück. 65
Riadels. 69
Min Eilunn Fer. 70
A fjawer Juarstidjen. 71
An Liat un 'th Sälskapp tu sjongen bi 'n Bali Puns, wann 'm nanth öders witj. . . . 72
A iast Krinolin. 74
Üs a Könning üb Fer wiar. 75
Di Kuppman. 77
Frödd. 80
Namen Sütjers Pretjei. 81
Letj Spröker. 84
At Jong-Maner Hualewjonken, Tu Simon Reinhard Bohn 85

Guating.

E. Rulefs, Min Eilunn Fer. 86
Amalie Iarks, An Ball un Guating. 89

Borregsem.

Hinrich Bernhard Jacobsen, An Försjück üb ferring 91

Weesdreng.

Di Fresk sin Federlunn. 93

Ollersem.

Neggels Jirrins, A Främ 95
Bütjlunn. 97
Küdd ick dach bliw bi Üsen! 98

Sidj
A ferreng Sprik. 99
Soldotenlewent. 100
Bi Strunn. 102

Öddersem.
Riwert Knütjen, An hiamelken Braddgung. . . 105
An goden Höb. 107

Ömreng.
Neis an Uals. 109

Noorsarap.
Knütj Jongbohn Clement, Uck an fresk Stemm tu a Könnang, man fan 't bütjenst Eilunn. . . . 110
Kassen Paulsen, An ömrang Liitji. 113
So üs 't hirr wes skall, as 't hirr loong ei muar. 116
Auer a Duas. 117
Auer Simon 119
Jokob Lurens Engeman, Det Gibett 121
Det ömrang Lunn. 122
Krisjon Johannissen, Woss an Puask. . . . 128
Efterrepp tu Könnang Christian VIII. . . . 129
An deg fäst Bollwerk as üs Godd 130
Jü üntrau Bridj üb Sall un Eidam. 132

Nebel.
Hinrich Feddersen, Tu Könnang Christian. . . 136
Krisjon Iarken, An ömrang Liitji. 138
Lurens Friedrich Mechlenburg, Auer Omram. 141
Tu Könnang Christian VIII. 144
Hurra för a Könnang! 146
Vaterunser. 147

Heynemann'sche Buchdruckerei (F. Beyer) in Halle a. S.